

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

28. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

13. ČERVENCE 2008

Z obsahu:

Svatý Maxim Vyznavač
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
25. června 2008
- strana 2 -

Šest přání
našim biskupům
P. Karl Wallner OCist.
- strana 4 -

Služebník Boží
Antonín Šuránek
(1902-1982)
kněz a spirituál
- strana 5 -

Bernadeta řekla...
Výběr z publikace
René Laurentina
- strana 6 -

Misie, to znamená
prostě jen zůstat
Interview s Teresinem
Serrou, hlavním
představeným comboniánů
- strana 8 -

„Naplněn Duchem
Svatým - naplněn
Boží láskou“
Bernhard Spinger
- strana 10 -

Eucharistický život podle
příkladu svatých (8)
- strana 11 -

Exercicie Mariánského kněžského hnutí v Colvalezza v roce 2008

Božský Učitel hovoří v dnešním evangeliu zcela nepokrytě o existenci Nepřítele, který zákeřně ohrožuje jeho království. Čím více se však dnes setkáváme s případy, že se existence a působení takového Nepřítele zpochybnuje či dokonce popírá, tím zřetelněji vidíme všude kolem sebe neblahé důsledky jeho působení: bujně rostoucí plevel, který bezohledně dusí pravou Pánovu pšenici. Že by ti, kteří o Nepříteli už nechtějí raději nic slyšet, tu záplavu plevelu neviděli? Z takové slepoty je sotva můžeme podezřívat. Spíše tomu bude tak, že už dávno ztratili schopnost zdravého rozlišování a pokládají za vytouženou úrodu všechno, co tak směle bují a zelená se. Naopak, aby se snad ten plevel náhodou nejevil vedle pravé pšenice podezřelý, podnikají všechno pro to, aby pšenici odstranili z očí i z doslechu, aby ji co nejrychleji vytrhali, udusili a zašlapali. Jak jinak si vysvětlit skutečnost, že je u nás tolik katolických kostelů, ve kterých se tisk skutečně katolický vůbec nesmí objevit, zřejmě proto, aby nedošlo ke konfrontaci mezi plevellem a pšenicí, aby lidé nebyli vytrženi ze své domnělé a pohodlné jistoty a nenaučili se nakonec správnému rozlišování.

S takovouto vnitrocírkevní nesnášenlivostí se nejčastěji setkáváme u těch, kteří jsou jinak povážlivě snášenliví k zhoubnému, škodlivému a jedovatému býlí, které bude jednou svázáno do otýpek ke spálení. K taktice Nepřítele také patří, že všechno to, co by mohlo vést k rozpoznání jeho zhoubné setby, snaží se svými pomluvami postavit do tak špatného světla, aby se lidé báli o to vůbec jakkoliv rukou či okem zavadit.

Mezi takto proskribované patří na nejednom místě zakladatel Mariánského kněžského hnutí, prostý italský kněz Don Stefano Gobbi a jím vydaná tzv. „modrá kniha“: Kněžím, přemi-

lým synům Panny Marie. Našlo by se u nás nemálo těch, kteří ji nikdy ani v ruce neměli, ale dokážou proti ní vynášet skálopevné odsuzující výroky, hluboce zakořeněné v nevývratných předsudcích. Tato „modrá kniha“, která postupně rostla během několika desetiletí, je vlastně jedinou „zbrání“ tohoto kněze, za kterým nestojí žádná mocenská mafie, který nezaměstnává odborníky na propagandu, který nemá k dispozici žádný úřad ani aparát, tím méně sdělovací prostředky, ale který s růžencem v ruce objel několikrát celý svět a zavalil podnět k vytvoření společenství růžencové modlitby ve formě tzv. „večeřadla“, podle příkladu společenství Panny Marie a apoštolů, kteří ve Večeřadle vroucně prosili o sesláání Ducha Svatého. Tato večeřadla doslova zaplavila celý svět a mají nejrůznější podobu od zbožných rodin, které se večer shromáždí ke společné modlitbě v domácím večeřadle, až k masovým společenstvím, která zaplňují největší sportovní stadiony a společnou modlitbou svatého růžence svolávají na přímluvu neposkrvněné Nevěsty Ducha Svatého tak potřebné nové Letnice, které by obnovily tvář země. Tyto dnes již miliony věřících přijaly onu cestu, protože v ní poznávají naplnění prorockých slov, která z vnuknutí Ducha Svatého pronesla sama Matka Boží, když zpívala o tom, že Bůh shlíží na maličké a nepatrné, a mocné sesazuje z trůnů, sytí hladové, a boháče propouští s prázdnou. Těžko říct, co je na této prosté cestě tak povážlivého a nebezpečného, že se jí někteří bojí doslova jako čert kříže.

Měl jsem čas přemýšlet o těchto skutečnostech po dobu celého týdne v obdivuhodném poutním a exercičním centru, které vyrostlo nad hrobem ctihodné služebnice Boží Alhama Valery, zvané Madre Speranza, v malém městečku

Pokračování na str. 13

Svatý Maxim Vyznavač

Chtěl bych vám představit postavu jednoho z velkých Otců východní církve dávnověku. Jedná se o mnicha svatého Maxima, který si u křesťanské tradice vysloužil titul Vyznavač, a to pro neochvějnou odvahu vždy vydávat svědectví – „confessare!“, a to i za cenu utrpení, o neporušitelnosti víry v Ježíše Krista, který je pravý Bůh a pravý člověk, Spasitel světa. Maxim se narodil v Palestině, Pánově zemi, kolem roku 580. Již jako chlapec byl zaměřen k mnišskému životu a studiu Písma, také díky dílům Origena, velkého mystika, který již ve třetím století dokázal založit alexandrijskou exegetickou tradici.

Za plné Kristovo lidství

Z Jeruzaléma přesídlil Maxim do Konstantinopole a odtud se kvůli barbarským nájezdům uchýlil do Afriky. Zde se věnoval s krajní odvahou obraně pravověrnosti. Maxim nesnášel jakoukoliv redukci Kristova lidství. Zrodila se totiž teorie, podle které byla v Kristu jen jediná vůle, a to božská. Aby uhájili jednotu jeho osobnosti, popírali v něm pravou a vlastní lidskou vůli. A při prvním pohledu se mohlo dokonce zdát, že je to dobrá věc, když bude v Kristu jen jedna vůle. Ale svatý Maxim ihned pochopil, že by to zbouřalo tajemství spásy, protože lidství bez vůle, člověk bez vůle není opravdovým člověkem, je to člověk amputovaný. Proto Ježíš Kristus jako člověk by nebyl pravým člověkem, neprožíval by drama lidské bytosti, které spočívá právě v obtíži uvádět do souladu naši vůli s pravdou bytí. A tak svatý Maxim tvrdí s velkou rozhodností: Písmo svaté nám neukazuje člověka amputovaného, bez vůle, tedy člověka opravdu neúplného. Bůh přijal v Ježíši Kristu plnost lidského bytí – samozřejmě s výjimkou hříchu –

tedy také lidskou vůli. Vyslovena takto se věc jeví jasná: Kristus buď to je, nebo není člověk. Pokud je člověk, má také vůli. Ale zde se rodí problém: neskončíme takto v určitém druhu dualismu? Nedospějeme k tvrzení, že se jedná o zcela rozdvojenou osobnost, rozum, vůli, cit? Jak překonat dualismus, zachovat celistvost lidské bytosti a jednak uhájit jednotu Kristovy osobnosti, která není schizofrenická. A svatý Maxim ukazuje, že člověk nachází svou jednotu, integraci sebe samého, svou totalitu nikoliv v sobě samém, nýbrž tím, že překoná sám sebe a vyjde ze sebe. Tak také Kristus tím, že vystupuje sám ze sebe, nachází jako člověk v Bohu, v Božím Synu, sám sebe. Nesmíme amputovat člověka, abychom vysvětlili vtělení; je třeba jen pochopit dynamismus lidské bytosti, která se realizuje tím, že vyjde sama ze sebe: jen v Bohu nacházíme sami sebe, naši celistvost a úplnost. Tak vidíme, že úplný není ten člověk, který se uzavírá do sebe, ale člověk, který se otevírá, který vystupuje ze sebe, stává se úplným a nachází sama sebe právě v Božím Synu, nachází tak své pravé lidství.

Smysl Getseman

Pro svatého Maxima nezůstává tato vize pouze filozofickou spekulací, on ji vidí skutečnou v konkrétním Ježíšově životě, především v dramatu Getseman. V tomto dramatu Ježíšovy agonie, v úzkosti před smrtí, v protikladu mezi lidskou vůlí nezemřít a božskou vůlí, která se ve smrti obětuje, v tomto dramatu Getseman se uskutečňuje celé lidské drama, drama našeho vykoupení. Svatý Maxim nám říká, a my víme, že je to pravda: Adam (a Adam jsme my sami) si myslel, že „ne“ bude vrcholem jeho svobody. Jen ten, kdo umí říct „ne“, je prý zcela

Pokračování na str. 12

Boží setba

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Ten Zlý vyrve, co bylo zaseto.

Nedej se odradit návalem, který se dnes vytvořil kolem Ježíše. Tvůj Pán je vynalézavý. Udělá si z loďky kazatelnu, odradí od břehu, aby ho všichni mohli slyšet. Bude k nim promlouvat, i když ví, že je málo těch, kteří mu budou opravdu naslouchat.

Proto dříve než se posadíš na břehu jezera, připrav se lépe než jindy. Odevšad tě zaplavuje množství informací a prázdných slov. Tvoje duše se už podvědomě brání tomuto přívalu, který ji přímo zavaluje. Ale tady nepůjde jen o slova nebo informace. To, s čím tvůj Pán přichází, je zcela jiného druhu.

Bůh posílá k nám své věčné Slovo, aby zjevil světu sám sebe. Počítá i s tebou jako s jedním z vážných posluchačů. Pozval tě k sobě, aby tě uprostřed i tak početného zástupu oslovil zcela osobně, protože má s tebou dalekosáhlé plány. Chtěl by tě zasvětit do tajemství, jak se můžeš stát Boží zahradou, kde by jeho setba rostla, kvetla a množila se, aby zde mohla dozrávat pro stůl, který má být bohatě prostřen i pro jiné, kteří hladoví po pravdě. Aby tě zapojil do svého odvěkého plánu, chce ti názorně ukázat, jak snadno dochází k tomu, že jeho nejvýznamnější dary přijdou nazmar.

Především je tu jeho a tvůj Nepřítel, který vůbec nemá zájem na tom, aby Boží setba vzešla. Číhá na každou příležitost, aby tě o ni připravil. Dáváš mu k tomu snadnou příležitost, jestliže se tvé srdce stane neoploceným korzem, kam může volně vstupovat kdokoliv a cokoliv. Těžko pak rozpoznáš Boží setbu. Okouzlen vtíravými cetkami a halasnou prázdnotou necháš se snadno připravit o to skutečně cenné, vzácné a jedinečné, co chtěl do tebe zasít nebeský Rozséváč.

Drahocenná setba, s jejíž úrodou v zahradě tvé duše Ježíš počítá, nevystačí s pouhým citovým vzplanutím a pomíjivou náladou. Nespolehej na pocit radosti, který někdy provází její první přijetí. Víš přece z vlastní zkušenosti, že květina, na kterou bys zapomněl pro první potíže, které ti přijdou do cesty, nenávratně uvadne a zhyne.

Boží semeno může klíčit jen v prostředí pravé svobody. Srdce připoutané k majetku a věcem tohoto světa, které se upíná k lákavým vidinám bohatství a pohodlí, přirovnává Pán k roli zarostlé bodláčím. Ostatní a neodbytný plevel tu bují s neobyčejnou drzostí rychle a nekontrolovaně a dokáže pak nelitostně udusit všechno ušlechtilé a krásné. Uvědom si, že ve stejně dusném a trnitém zajetí se tak nakonec ocitá nejen útlá sazeň Božího daru, ale i tvé vlastní já.

Pro každého, kdo si alespoň jednou zasadil nějaké semínko a pak čekal, zda se ujme, vzklíčí a vzroste, by mělo být prosté Ježíšovo přirovnání dostatečně výmluvné. A přece si Pán stěžuje, že je kolem mnoho posluchačů, kteří poslouchají, ale neslyší. Jejich srdce je uzavřeno samo do sebe, *obrostlo tukem* blahobytného pohodlí a zlenivělé neúčinnosti. Není to smutné být Ježíši tak blízko, a nakonec odejít s prázdnou? Co by za to byli dali mnozí jiní, kterým se nedostalo té milosti, aby k nim zaznělo tak bezprostředně *slovo z jeho úst!*

Zamysli se tedy a neodcházej s těmi, kteří nepochopili, ale využij příležitosti přiblížit se důvěrně k Pánu, který osaměl se svými nejvěrnějšími. Ať už je tvá zahrada v jakémkoliv stavu, pro tuto chvíli je pro tebe nejdůležitější, zda jsi připraven nabídnout ji ochotně Rozséváči takovou, jaká je, nebo ji raději necháš ležet ladem.

Neboj se zpřístupnit mu zcela své srdce. *On je navštíví, zahrne hojností, učiní bohatým.* Záhy se přesvědčíš, jak velice mu záleží na tom, aby mohl *zavlažit brázdy, zkypřit hroudu, učinit ji vlácnou, požehnat tomu, co v něm raší.* Snad tě jeho láska a péče přesvědčí, že semě jeho slova má nekonečně větší cenu než všechno to, co tě dosud tak zajímalo, rozptylovalo, probouzelo tvoji žádostivost a sputávalo tvoji svobodu. Začneš-li s Ježíšem opravdu spolupracovat, slibuje ti stonásobný užitek. To není nadsázka. Znamená to, že to dobro, které z Ježíšovy setby vzejde, může posloužit ještě i mnoha jiným. Máš tak před sebou perspektivu mnohanásobné radosti, jejíž konec dokonce není schopen dohlédnout.

Jestliže tě taková spolupráce s Rozséváčem láká, popros jej, aby ti nadále pomáhal vyvarovat se všech těch chybných kroků, které ti doposud tolikrát zmařily vyhlídky na slibně začínající úrodu.

Bratr Amadeus

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 55,10–11

Toto pravi Hospodin: „Jako déšť a sníh padá z nebe a nevrací se tam, ale svažuje zem a působí, že může rodit a rašit, ona pak obdařuje semenem rozsévače a chlebem toho, kdo jí, tak se stane s mým slovem, které vyšlo z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu, k čemu jsem ho poslal.“

2. čtení – Řím 8,18–23

Bratři! Jsem přesvědčen, že utrpení tohoto času se nedají srovnat s budoucí slávou, která se zjeví na nás.

Celé tvorstvo nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě. Vždyť tvorstvo bylo podrobena nicotnosti, ale ne z vlastní vůle, nýbrž kvůli tomu, který ho podrobil. Zůstala však tvorstvu naděje, že i ono bude vysvobozeno z poroby porušení a dosáhne svobody ve slávě Božích dětí. Víme přece, že celé tvorstvo zároveň sténá a spolu trpí až doposud. A není samo. I my, ačkoliv už máme první dary Ducha, i my sami uvnitř naříkáme a očekáváme své přijetí za syny, vykoupění našeho těla.

Evangelium – Mt 13,1–23

Ježíš vyšel z domu a sedl si u moře. Tu se u něho shromáždilo velké množství lidu. Proto vstoupil na loď a posadil se. Celý zástup stál na břehu. A mluvil k nim mnoho v podobenstvích: „Jeden rozséváč vyšel rozsévat. A jak rozséval, padla některá zrna na kamenitou půdu, kde neměla mnoho prsti; hned sice vyklíčila, protože neležela v zemi hluboko, ale když vyšlo slunce, spálilo je, takže uschla, protože nezapustila kořeny. Jiná zrna zase padla do trní; trní vzešlo a udusilo je. Jiná však padla na dobrou půdu a přinesla užitek: některá stonásobný, jiná šedesátinásobný, jiná třicetinásobný. Kdo má uši, slyš!“

Učedníci přistoupili k Ježíšovi a zeptali se: „Proč k nim mluvíš v podobenstvích?“

On odpověděl: „Vám je dáno znát tajemství nebeského království, ale jim to dáno není. Kdo má, tomu bude dáno, a bude mít nadbytek. Ale kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. Proto k nim mluvím v podobenstvích, protože vidí, a přece nevidí, slyší, a přece neslyší, ani nerozumějí. Plní se na nich Izaiášovo proroctví:

„Budete stále poslouchat, a neporozumíte, ustavičně budete hledět, a nevidíte. Otupělo totiž srdce tohoto lidu. Uši mají nedoslýchavé a oči zavřeli, aby očima neviděli,

Pokračování na str. 5

Šest přání našim biskupům

Výzva k modlitbě za biskupy

Od biskupů, opatů a převorů není možno očekávat všechno. Čím více jako rektor vysoké školy musím rozhodovat o štěstí a neštěstí, budoucnosti a konci, tím více se cítím přetížený. Především působí tíživě, když jako odpovědnému v Církvi jsou předhazováni také „ten druhý“, „spolubratr“, „student“, jako by člověk nesl vinu za jeho chování nebo mohl je přísným slovem, dopisem, napomenutím rázem zlikvidovat.

Je to podobné, jako mi jeden manžel podal přesnou analýzu krize svého manželství na čtyřech stránkách A4. A co očekával? Že to nyní musí přečíst své ženě a ona mu řekne: O. K., já to vidím také tak. A všechno bude v pořádku.

MODLITBA ZA JEDNOTU KŘESŤANŮ V 16.01

Australan Samuel Clear založil hnutí modliteb „za jednotu“ „Fo(u)r-one“. Nyní putuje pěšky po světě, aby získal lid pro svou iniciativu – každý den v 16.01 se pomodlit za jednotu křesťanů. Právě v modlitbě se dověděl, co má dělat: „Jednoho dne jsem se při mši svaté modlil na kolenou: – Pane, rád bych ti pomohl, ale ty jsi odkázán sám na sebe. Nemohu pro tebe nic udělat. – Když skončil, slyšel, jak mu Pán říká: – Samueli, máš pravdu. Ty to spravit nemůžeš, to mohu jen já. Ale potřebuji tvoji modlitbu!“

Manželé Clearovi ztratili všechny přátele, když se stali katolíky, protože všichni známi se domnívali, že zradili Krista. Samuel staví na tom, že není křesťan, ale katolík. Stal se laickým misionářem. Od prosince 2006 ušel již pěšky 11 000 mil. Koho potká, toho zve k modlitbě za jednotu.

Kath-net

Svatý Benedikt říká, že opat musí myslet na to, že není vykonavatelem tyranie nad zdravými dušemi, nýbrž musí ovládat „psychologickou péči o duše nemocné“. Chybný pohled biskupa může po léta vytvářet mezi kleriky pocity křivdy, deprese a dokonce i agrese. Musíme se za biskupy mnoho modlit, s nimi a ještě více pro ně snášet utrpení. Přesto si dovoluji vyslovit šest přání k výkonu biskupské služby.

1. Biskupové musí odborně zacházet se sdělovacími prostředky. Potřebujeme biskupy vyškolené pro média, dobré mediální mluvčí. Ten, kdo hovoří v médiích, nemusí vždy odpovídat hierarchickému stupni, ale musí umět s médii zacházet. Věcně, přátelsky, jasně a precizně. Augustin a Ambrož by nebyli velkými církevními Otci, kdyby se nebyli řádně vyškolili v rétorice. To tehdy představovalo umění vystupovat, argumentovat a přesvědčovat, což především potřebovali právníci.

2. Biskupové musí být v médiích přítomni. A to i v kontroverzních médiích. Svátý Ignác z Antiochie, který si přál být roztrhán dravými šelmami, ať je pro nás v budoucnosti přímluvcem. Potřebujeme odvážné biskupy, protože média jsou „katedrou“ světské společnosti. Musíme tuto katedru lépe využívat.

3. Biskupové musí být ve svém vystupování jednotní. Dogmatická kolegiálnost se musí projevat také jako kolegiálnost lidská a přítomná v médiích. Musí se dobře navzájem koordinovat. Někdy je koordinace také otázkou techniky. A zařazení do kolegiálnosti vyžaduje disciplínu.

4. Biskupové musí hovořit jasně a srozumitelně. Takové „ano, ale“ je málo, především když ono „ale“ popírá ono „ano“. Biskupský úřad vyžaduje vyváženost. Ale plakátový svět médií potre-

buje pointované shrnutí. Biskupská slova a také římská psaní jsou často příliš dlouhá. Všechno je chytré, ale těžko uchopitelné. Před desetistránkovou encyklikou Pia XII. se Církve otřásala, před desetkrát delším papírem se třesou jen ti, kteří z důvodu postavení pokládají za svou povinnost ho celý také přečíst. Fatální je, že média hledají jen „špekly“, tedy senzace, které pak vyzní v neprospěch Církve jako plakát. Mimo to musí Církve v médiích častěji a hlasitěji hovořit o Bohu. Jsme vystaveni konkurenci jiných náboženství a musíme dát Bohu zazářit jako základu všeho našeho konání a jednání.

5. Biskupové musí být blízko lidu. To neznamená nějakou životnost v biskupské službě, ale biskup patří „mezi lidi“. Biskupové nesmí žít a mluvit jen pro grémia. Grémia a rady je třeba zredukovat. Rada znamená rusky – sověť. Nestala se Církve „sovětským svazem“, kde se vytvářejí protokoly, papíry a směrnice, které se v praktickém životě nijak neprojevují? Není nám nápadné, že chybí ovoce? Přibývá papírů, odborných článků a knih, a ubývá věřících. Ale Cír-

P. Karl Wallner OCist.

kev žije z Božího lidu a biskup musí tento lid znát a mluvit jeho řečí. Konkrétně jde o oživení praxe vizitací. To byl reformní prostředek Tridentina. Reformní biskup Karel Boromejský nechtě příkladem a přímluvcem.

6. Biskupové musí ostentativně stát za Petrovým úřadem. Musí si troufnout dát zřetelně najevo jednotu s papežem. Animozita proti „Vatikánu nebo Římu“ nepatří na veřejnost, i když je možno kurii leccos vyčíst. „Protirímský afekt“ ještě nikdy Církvi neprospěl. Nečestné je také slovní odsouvání odpovědnosti za nepopulární body na Řím nebo Vatikán. Odpovědnost, kterou II. vatikánský koncil přisuzuje každému jednotlivému biskupovi, musí biskup také nést, i když jde o něco nepopulárního.

Vision 2000 - 2/2008

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

ušima neuslyšeli, srdcem neporozuměli a neobrátili se – a já je neuzdravil.‘ Ale blahoslavené jsou vaše oči, že vidí, a vaše uši, že slyší. Amen, pravím vám: Mnoho proroků a spravedlivých toužilo vidět, co vidíte vy, ale neviděli, a slyšet, co slyšíte vy, ale neslyšeli. Vy tedy poslyšte, jaký je smysl podobenství o rozsévání. Když někdo slyší slovo o (Božím) království a nechápe, přijde ten Zlý a obere ho o to, co bylo v jeho srdci zaseto: to je ten, u kterého bylo zaseto na okraj cesty. Na skalnatou půdu bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a hned ho s radostí přijímá, ale nemá v sobě kořen a je nestálý. Když pak pro to slovo nastane soužení nebo pronásledování, hned odpadne. Do trní bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší, ale světské starosti a záliba v bohatství slovo udusí, takže zůstane bez užitku. Do dobré půdy bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a chápe, takže přináší užitek, a vydá jeden stonásobný, druhý šedesátinásobný, jiný třicetinásobný.“

Služebník Boží
ANTONÍN ŠURÁNEK
(1902–1982) – kněz a spirituál

Pocházel z Ostrožské Lhoty, kde se narodil 29. 5. 1902 v početné rodině jako syn Martina Šuránka a Anny, rozené Vaňkové. Gymnázium absolvoval v Uherském Hradišti, teologii v Olomouci, kde byl vysvěcen na kněze 5. 7. 1926. Jednou z hlavních motivací ke studiu kněžství byl pro něho úbytek kněžských povolání po 1. světové válce a odpad kněží k národní církvi československé.

Po vysvěcení působil krátce jako kaplan ve Slatinicích a od r. 1929 jako spirituál v kněžském semináři v Olomouci. Také za německé okupace udržoval styky s bohoslovci nasazenými v Říši. Po válce se vrátil opět do semináře jako spirituál a učil také na teologické fakultě. Po nástupu komunismu odmítl vyučovat pod státním dozorem. Byl proto poslán jako kaplan do Velkého Ořechova u Uh. Brodu, avšak počátkem června 1951 byl zatčen a internován v Želivě až do roku 1955. Po propuštění pracoval jako dělník ve štramberské vápenice až do odchodu do penze v r. 1962. V dalších letech působil v duchovní správě v Blatničce, a když mu byl odňat státní souhlas, bydlel u svého synovce P. Antonína na farách v Lipě, Písařově a Ludgeřovicích. Zemřel na infarkt 3. 11. 1982 ve věku 80 let v nemocnici v Petřkovicích-Ostravě a byl pochován ve svém rodišti.

Zanechal po sobě velkou řadu kněží, které vychoval, a rozšířenou pověst svatého a příkladného života. Přispěla k tomu i jeho bohatá literární činnost. Brzy po smrti se také mluvilo o zahájení beatifikačního procesu.

Aktuálnost jeho vzoru spočívá obzvláště ve vedení kněžských povolání a ve věrnosti církvi za totality. Vytrvale odmítal nabí-

zené úlevy a bojoval za poctivost kněží a věřících. Stále opakoval: „Nechci mít život snadnější než tolik mých spolubratří, kteří trpí ve vězení, dolech a jinde.“ Chtěl kněze kvalitní, oživoval v nich mariánskou úctu a dědictví cyrilometodějské.

Na rodném Slovácku je znám pro budování duchovního centra u Svatého Antonínka nad Blatnicí. Rád tady pořádal duchovní obnovy, které končily svátostí smíření a svatým přijímáním. Jeho publikace přispívaly k podpoře lidové kultury a křesťanského smýšlení.

Diecézní beatifikační proces byl ukončen v Olomouci roku 1999 a dokumentace byla odeslána do Říma k dalšímu šetření. Bylo vyslechnuto 43 svědků a odborní cenzoři podali posudky o jeho spisech. Dekret o platnosti první fáze beatifikačního procesu byl zveřejněn 3. 6. 2000. Nyní se vypracovává odborná *Pozice* o životě a hrdinských ctnostech.

Vyžaduje se však ještě potvrzení jeho svaté pověsti na základě vyslyšení proseb a alespoň jednoho zázraku na jeho přímluvu.

Jaroslav Němec, Olomouc

(Veškerá dokumentace se nachází na Arcibiskupství olomouckém v Olomouci.)

PROSEBNÁ MODLITBA

Pane Ježíši, náš Spasiteli, věříme v pravdivost Tvých slov. Každé Tvé slovo je pravda. Co jsi slíbil, můžeš a chceš splnit. S velkou důvěrou se k Tobě obracíme, abychom svěřili Tvé lásce a uzdravující síle (N. N.). Pomoz nám očekávat Tvou pomoc bez pochybností, vždyť Ty můžeš všechno. Zároveň přijímáme tvou vůli, která chce naše dobro a vidí dál, než kam dohlédneme my. Věříme, Pane, že Tvá odpověď na naše společné volání přijde a zjeví nám Tvou moc. Přijmi předem náš dík. Prosíme o to na přímluvu Panny Marie a Božího služebníka kněze Antonína Šuránka. Jako celým srdcem žil pro Tvou církev zde na zemi, tak ať pomáhá i z nebe všude tam, kde církev potřebuje a očekává Boží pomoc.

Otče náš. Zdravas Maria.

Zprávy o případném vyslyšení proseb zasílejte na adresu: Arcibiskupství olomoucké, Wurmova 9, 771 01 Olomouc

Panna Maria Karmelská

Na konci 12. století spojili se někteří poustevníci v Palestině a usadili se na hoře Karmel, tam, kde prorok Eliáš porazil kněze babylonského boha Baala a kde malý mráček vzešlý z moře učinil konec dlouhodobému suchu. Tento mráček interpretoval svatý Bernard jako obraz Panny Marie.

Mniši se věnovali ustavičné modlitbě a obzvláště uctívali Pannu Marii jako blahoslavenou Pannu Karmelskou. V roce 1226 potvrdil jejich řeholi papež Honorius III. Když na konci 13. století opanovali území muslimové, opustili karmelitáni Svatou zemi a založili mnoho klášterů v Evropě.

Zvláštním znamením jejich mariánské úcty je tzv. škapulíř. Je to součást jejich hábitu, který spočívá v pásu látky, která splývá z ramen vpředu i vzadu. Později se vyvinul do formy dvojho obrazku zašitého v látce, který nosí laici i mniši pod svým šatem. První, kdo přijal z rukou Panny Marie škapulíř, byl karmelitán Simon Spock, kterému Maria slíbila brzké vysvobození z očištění pro všechny, kdo budou škapulíř nosit. Tuto formu úcty k Panně Marii potvrdil Pius XII. zvláštní bulou 11. února 1950.

Panna Maria Karmelská se liturgicky připomíná 16. července.

Připravil -lš-

VDĚČNÍ ŽIDÉ U PAPEŽE

19. června přijal Benedikt XVI. ve Vatikáně skupinu Židů, kteří přežili holocaust a chtějí papeži poděkovat za podporu a ochranu, které se jim dostalo od Církve, jmenovitě od Pia XII., takže mohli tyto hrůzy přežít. Televizní týmy hovořily s řadou očitých svědků takové pomoci a připravily zcela neznámý materiál o této pomoci Vatikánu Židům. Je to iniciativa amerického Žida Garyho Kruppa. Krupp obdržel v roce 2000 z rukou kardinála Ratzingera rytířský Řád Svatého Řehoře Velikého. Krupp obdržel také anglický Řád Svatého Jiří.

„OPERA OMNIA“

132 publikací a knih Josefa Ratzingera, které vydal od roku 1950, bude vycházet v 13 svazcích jako sebrané spisy „Opera omnia“. První svazek se má objevit ještě letos. Bude obsahovat teologické a liturgické spisy napsané před rokem 2005. Další svazky se objeví v roce 2009. Zisk půjde na Ratzingerovu nadaci, která financuje dobročinné projekty na podporu potřebných studentů.

DÍTĚ PŘEŽILO SVŮJ POTRAT

25letá Jodie Parcial trpí ledvinovou chorobou, která se geneticky přenáší na potomstvo. Její první dítě na následky této nemoci zemřelo 20 minut po porodu. Brala tedy antikoncepční prostředky, ale přesto opět otěhotněla. Rozhodla se i s manželem, že podstoupí potrat. Několik týdnů po lékařském zákroku však ucítila v lůně pohyby a lékaři potvrdili, že je v 19. týdnu těhotenství. Rozhodla se, že dítě již donosí. Dítě přišlo na svět tři týdny před plánovaným termínem. Má sice malé ledvinové problémy, ale jinak je zcela normální navzdory zákrokům, které muselo přežít. Matka je nyní plná radosti a nedala by dítě za nic na světě.

Kath-net

Bernadeta řekla...

Bernadeta Soubirousová nám nezanechala žádné písemnosti. V archivech kláštera Saint-Gildart v Nevers se však nacházejí akta svatořečení. Jsou zde svědecké výpovědi sester a jiných osob, které s ní byly v kontaktu, především v době jejího klášterního života v letech 1866–1879. Jedná se o vzpomínky, anekdoty, epizody, odpovědi, které zůstaly jejím společnícům v paměti. Díky René Laurentinovi vyšly tyto vzpomínky knižně pod titulem *Bernadeta řekla... Z těchto vzpomínek můžeme poznat její hlubokou víru a její neuvěřitelnou prostotu... Přinášíme malý výběr z této publikace.*

LURDY r. 1858

Leden 1858

Bernadeta pase v Bartres ovce.

„Řekněte mým rodičům, že jsem velice smutná. Chtěla bych se vrátit do Lurd, chodit tam do školy a připravovat se na první svaté přijímání.“

DOBA ZJEVENÍ

21. února

Po prvním zjevení se vrací od výslechu u komisaře Jacometa.

„Čemu se tak směješ?“ ptá jí se jí.

„Komisař se tak trásl, že mu zvonil zvoneček na klopě jeho kabátu.“

21. února

„Kvůli tobě sem proudí lidé v zástupech.“

„A proč sem chodí? Já jsem je sem určitě netáhla!“

24. února

„Jak s tebou mluví, francouzsky nebo v dialektu?“

„Vy byste chtěli, aby se mnou mluvila francouzsky? A vy si myslíte, že bych jí rozuměla?“

25. března

V jeskyni při zjevení:

„Slečno, buďte tak dobrá a povězte mi, kdo jste?“

Během návratu od jeskyně se Bernadeta musí smát.

„Víš co?“

„Nesmíš to nikomu říct. Ale ona mi řekla: – Já jsem Neposkrvněná Početí.“

Květen

Den po prvním svatém přijímání se jí ptá Emmanuelitte Estrade:

„Z čeho jsi byla šťastnější, z prvního svatého přijímání, nebo ze zjevení?“

„To jsou dvě věci, které patří k sobě, ale které není možné srovnávat. Byla jsem šťastná z obou.“

PO 16. ČERVENCI

28. srpna

K opatu Fonteneau:

„Já vás nenutím, abyste mi věřil. Ale mohu vám odpovídat jen na to, co jsem viděla a slyšela.“

„Nuže, Bernadeto, když ti svatá Panna slíbila nebe, tak se už nemusíš starat o spásu své duše?“

„Ó otče, já se dostanu do nebe jen tehdy, když se budu chovat tak, jak se sluší.“

R. 1860

7. prosince

Výslech u biskupa v Tarbes.

„Poroučet ti, abys jedla trávu, to přece není důstojné pro Matku Boží.“

„Ale přece salát také jíme!“

R. 1861

Opat Bernardou ji chce fotografovat.

„Ne, tak to nejde. Tak ses netvářila, když jsi viděla Matku Boží.“

Bernadeta Soubirousová

„Ale ona tady teď přece není.“

R. 1864

Bernadety fotografie se prodávají za 1 frank.

„Myslíš, že tě prodávají za správnou cenu?“

„Větší cenu nemám.“

R. 1866

Před odjezdem do kláštera se ptá matka dcery:

„Není ti líto, že musíš odejít?“

„Ten krátký čas, co jsme na světě, musíme dobře využít.“

NEVERS 1866–1879

Červenec r. 1866

Sestra Emilienne Duboé:

Jednoho dne mě Bernadeta upozornila, že dělám špatně znamení kříže. Odpověděla jsem jí, že to jistě neumím tak dobře, jako ona, protože ji to učila Matka Boží. Řekla mi:

„Musíme na to dávat pozor, protože je to důležité, jak děláme znamení kříže.“

Sestra Charles Ramillon:

Způsob, jakým se žehnala, na nás velice působil. Pokoušely jsme se ji napodobit, ale nedařilo se nám to. Tu jsme si řekly:

„Je vidět, že ji to naučila Matka Boží.“

Při záchvatech astmatického kašle se zdálo, že se jí rozskočí hrudní koš. I když přítom kašlala krev, nikdy si nestěžovala. Slyšela jsem ji, jak zašepta-

la: „Ó můj Ježíši!“ a podívala se na kříž a v jejích očích bylo něco nevýslovného, a přece mnohoznačného...

V říjnu se jí vedlo velmi špatně. ...Myslely jsme, že nepřežije noc. Bylo pro mě velkým překvapením, když jsem k ní ráno přišla a ona neležela jako umírající, ale klidně mi řekla:

„Je mi lépe. Pán mě nechtl, přišla jsem až k jeho bráně, ale on mi řekl: - Běž zase zpátky, ještě je brzo.“

R. 1867

Sestra Bernarda Dalias:

Byla jsem tři dny v Nevers a musela jsem s překvapením konstatovat, že jsem ještě neznala Bernadetu. Představená, která mě provázela, mi ukázala malou usmívající se novicku, která stála vedle, a řekla: „Bernadetu? Ta přece stojí tady!“

Uklouzla mi nešetrná poznámka: „A to je všechno?“ Odpověděla mi. „Ano, moje slečno, to je všechno!“ Musím říct, že od té doby ke mně projevovala velké sympatie.

Sestra Brigitte Hostin:

Byla v noviciátu mou kolegyní po dobu sedmi nebo osmi měsíců. Mohla jsem obdivovat její velkou zbožnost, její rovnost a dětskou prostotu

a především její pokoru. Když musela odpovídat na dopisy významných osobností, které jí psaly kvůli vyznamenání, jakého se jí dostalo od Matky Boží, řekla: „Kdyby mi to neukládala poslušnost, nikdy bych neodpovídala.“

Září

Sestra Josefa Caldaïroi si vzpomíná na některé její výroky:

„Jen Bůh ví, co mě to stojí, když mám předstupovat před biskupy, kněze a tolik lidí.“

„Od té doby, co jsem viděla originál, žádná Matka Boží se mi nelíbí.“

R. 1869

Srpen

Sestra Bernarda Dalias:

Každé její slovo byl skutečně blahodárný skutek. Když někdo velmi trpěl, řekla mu: „Bu-

du se za vás modlit.“ Několikrát jsem ji viděla s tváří zalitou slzami. Tázavě jsem se na ni podívala: „Ach, kdybych tak mohla jen jednou ještě spatřit jeskyni,“ zašeptala. „Jen jedinkrát, v noci, aby to nikdo neviděl...“ Bylo třeba ji vidět, s jakým přesvědčením říkala: „Pros za mě, ubohou hříšnici, nyní v hodinu mé smrti“, abychom pochopili, že jí bylo zcela jasné, že si musí naléhavě vyprosit to, co jí Panna pro její věrnost slíbila.

Sestra Emilienne Robert:

Mluvila k nám o nutnosti napravovat chyby. Řekla jsem, že je to těžké. Podívala se mi pevně do očí a řekla: „Nesmysl. Když dostáváme tak často Chléb silných, můžeme nemít odvahu?“

Říjen

Hrabě Lafond:

Opat z M. řekl v mé přítomnosti, že přišel z Lurd. Sestra Marie Bernarda otevřela široce oči, které byly předtím sklopené. Opat řekl: „Viděl jsem sochu, kterou postavili v jeskyni. Má takto složené ruce. Zjevila se vám Matka Boží tak?“ „Ano, Pater, ale když mi říkala: - Já jsem Neposkrvněná Početí, udělala toto.“ A udělala gesto takové krásy, že nás všechny pohnula k slzám. Bylo to, jako bychom viděli kopii Královny nebes, která se zjevila v jeskyni Massabielle.

Jedna žena se jí zeptala: „A vy jste už po těch 18 zjeveních Pannu Marii neviděla?“ Dvě slzy jako perly se koulely po její tváři, to byla celá její odpověď.

Sestra Celine Pagès:

Řekla jsem sestře Marii Bernardě, že mnoho lidí bylo uzdraveno lurdskou vodou, když se pomodlili nově. „Och,“ odpověděla, „Panna někdy chce, abychom se modlili dlouho, někdo je uzdraven až po devíti nově.“

(Pokračování)

Překlad -lš-

ZEMĚ S NEJVĚTŠÍM POČTEM KATOLÍKŮ (V TISÍCÍCH)

Brazílie	155 628
Mexiko	95 525
Filipíny	69 308
USA	66 893
Itálie	56 383
Francie	46 520
Španělsko	40 950
Kolumbie	40 379
Polsko	36 696
Argentina	35 408
DR Kongo	31 199
Německo	25 997

ZEMĚ S NEJVĚTŠÍM POČTEM BISKUPŮ

Itálie	507
USA	438
Brazílie	430
Indie	198
Francie	184
Mexiko	152
Španělsko	132
Kanada	132
Polsko	131
Filipíny	120
Kolumbie	114
Německo	105

ZEMĚ S NEJVĚTŠÍM POČTEM KNĚŽÍ

Itálie	51 262
USA	45 292
Polsko	28 826
Španělsko	26 103
Indie	22 070
Francie	21 551
Německo	18 239
Brazílie	18 087
Mexiko	15 069
Kanada	8 686
Kolumbie	8 288
Filipíny	8 187

PAPEŽ NENÍ VE VYBRANÉ STOVCE

Skutečnost, že se papež Benedikt XVI. nenachází v seznamu 100 nejvlivnějších osobností, hodnotí P. Federico Lombardi kladně: Při výběru těchto osobností byla použita kritéria, která pro osobnost a morální autoritu papeže nejsou vhodná. Takové seznamy, na kterých jsou vedle sebe také herci a tenisté, jsou velice problematické.

Kath-net

KONVERZE EVANGELICKÉHO PASTORA

51letý evangelický pastor Hans Janssen přestoupil s celou rodinou do katolické církve, do které ho přijal biskup Werner Thissen v Hamburku. Pastor má čtyři děti ve věku 16–22 let. Je přesvědčen, že je to katolická církev, která je předmětem zvláštního Božího zaslíbení. Tato církev nejlépe zachovává věrnost Božímu slovu. Pastor chce nyní ve frankfurtském semináři sv. Jiří tři roky studovat katolickou teologii a pak přijmout kněžské svěcení. Nepokládá svůj krok za nijak mimořádný. V Evropě je na 300 bývalých evangelických teologů, kteří vstoupili do katolické církve.

ZELENÍ PROTI KŘÍŽŮM

Bavorská strana zelených požaduje, aby z bavorských škol byly odstraněny kříže. Biskup Walter Mixa označil zelené za nebezpečí pro náboženskou toleranci a náboženský mír. Jejich požadavek pokládá za vyhlášení kulturního boje proti Církvi a proti křesťanským tradicím Západu. Převážná většina bavorského obyvatelstva jsou katolíci.

Kath-net

„Kam se mám postavit?“ To byla otázka, kterou předložil svým vrahům jeden ze šesti comboniánů, misionářů v Rungu, v Demokratické republice Kongo. Bylo to v roce 1960, v době revolty Simbů. Povstalcí vtrhli do vsi a zajali obyvatele jako rukojmí. Hrozili, že všechny pobijí, když jim nevydají misionáře. Když to misionáři slyšeli, sami se přihlásili. Byla noc, když je přivedli na most a postavili do řady. Poslední z kandidátů smrti byl Pater Migotti. Před ním ležely již na zemi mrtvoly jeho zabíjených spolubratří a on se jen prostě zeptal, kam se má postavit, aby mohl být zastřelen. Otevřel se světu milosrdenství... Ze šesti misionářů přežil jen jeden, a ten jen proto, že ho pokládali za mrtvého. Pater Teresino Serra vypráví tento příběh často, protože z něho proudí celá bliženská láska, která oduševňuje comboniány na celém světě. Bliženská láska, která je veďe, aby šli i do nejtěžších situací k nejhudším z chudých, k utiskovaným. Pater Teresino, šedesátník ze Sardinie, je již 4 roky hlavním představeným a 19. nástupcem Daniela Comboniho. Požádali jsme ho, aby nám vyprávěl o misiích a misionářích. Odpovídá s odzbrojující jednoduchostí své prosté a obezřetné víry, spojené s moudrou prozíravostí toho, kdo dokáže rozlišovat podstatné od druhořadého. Setkali jsme se s ním na generalátu 11. října. Den předtím slavil tento institut 50. výročí počátku comboniánského dobrodružství: den, kdy se vydal Comboni na pozvání Dona Nicolý Mazzy, aby dobýval africký kontinent.

Po Vaší volbě hlavním představeným bylo Vaším přáním navštívit misionáře na celém světě. Jaký dojem jste z toho získal?

Podle mého názoru je nutno misie znovu promyslet. Doba, kdy jsme šli, abychom národům přinesli Boha, abychom

Misie, to znamená prostě jen zůstat

Interview s Teresinem Serrou, hlavním představeným comboniánů

„divochům“ vnutili svůj způsob života, je pryč. Je to snad vyjádřeno trochu přehnaně, ale dříve tomu tak bylo. Dnes je méně nutné vytáhnout, jako spíše zůstat. Už nejde o to, že máme druhým přinést Boha, nýbrž o to, abychom potkali Boha, který nás tam, v misijní zemi, předchází... Myslím, že pro dnešní misii je podstatné zůstat, doprovázet, jít společně s nejhudšími z chudých společnou cestou. Zůstat bez jakýchkoliv nároků, že budeme zachraňovat lidi, ke kterým se chceme přiblížit. Daniel Comboni řekl: „Je to už velice mnoho, když zachráním sám sebe...“ A tak jsem se přesvědčil o tom, že jsem jako první povolán, abych před členy mého institutu podal toto svědectví: moje cesty nejsou nic jiného než „zůstat u vás“, pokud doprovázet vás při úkolu, který vám Pán svěří.

Mluvíte o prostém „zůstat“ – přitom je u comboniánů obecně známá nesmírně dychtivá touha po tvoreni.

A právě v tom vidím nebezpečí: díla jsou důležitá, ale my nemůžeme omezit misie pouze na díla. Nepřišli jsme do Afriky hloubit studny nebo budovat nemocnice. Jistě, děláme i to, ale to není to podstatné. Vystavili bychom se tak nebezpečí, že se

staneme agenty nevládních organizací. V protikladu proti dřívějšímu je na tato díla k dispozici více peněz, a to je nebezpečné; riskuje se, že se duch misie poskvrní, „zůstat“ se zamění za „tvořit“. Riskujeme prostě, že se staneme dobrodinci. Zdůrazňuji, že kvalita misii závisí na kvalitě misionářů, a misionář má kvalitu jen tehdy, když v jeho srdci přebývá Kristus a evangelium. Když je tomu tak, vykonají se i díla, jak to můžeme vidět u našeho misionáře, který sám, jen za pomoci svých lidí a několika přátel v oblasti s nedostatečnou strukturou mohl vybudovat nemocnici v Rondonii. Více než dílo samotné však těší a hodnotí se svědectví, které podal tento misionář a jeho lidé: svědectví o Kristově lásce k nám.

Říkal jste, že se ve srovnání s dřívějškem něco změnilo...

Změnilo se mnoho. Především prostředí, do kterého misionář vstupuje. Přichází k lidem, kteří dobře poznali západní svět: Západ, který se musí Třetímu světu jevit jako ohrožení, který shazuje bomby, vykořisťuje, utlačuje, uzavírá před utečenci hranice. Západ, který se více než kdy jindy projevuje jako dobyvatel. Důsledek je ten, že proti nám stojí nepřítelství. A za takového, zcela pochopitel-

ného postoje je každé slovo plýtváním. Dříve stačila slova, dnes závisí všechna věrohodnost misionáře jedině na jeho svědectví. Jen přesvědčující svědectví může prolomit zeď nepřítelství. V protikladu k dřívější době nachází dnes misionář prostředí, ve kterém již je církev, místní církev, k jejímuž vzniku jsme sami přispěli. Jistě, je to realita, která má jako všechno lidské své meze. Někdy se projevují podle mého názoru i negativní aspekty západní církve, přehnaný triumfalismus, vystavování moci, samozřejmě v určitých omezených oblastech. My naopak musíme s těmito novými církevními realitami být spokojeni. Místní církvi se musí dopřát svoboda, aby plnila své úkoly, a my musíme stát o krok vzadu.

Dojde při nasazení misionářů ke změnám?

Jsme právě u toho, že promyšlíme naši přítomnost v různých oblastech. Jsou zde určité věci, které vyžadují změnu. Například: V Nairobi je oblast s řadou řadových institutů, se školaми vedenými řeholníky atd. Zóna má jméno, které znamená tolik co „Krásné domy“. A tam jsou všichni soustředěni, v tomto svým způsobem africkém Vatikánu. Jistě, i přístup k městům má své důvody – Nairobi přitáhlo z celé Keni miliony lidí, kteří většinou žijí ve slumech. Avšak na severu při hranici s Etiopií, kde je obyvatelstvo velice chudé, jsou zastoupeni jen dva comboniáni. Myslím, že je na čase, obrátit se zády k místům, kde jsou jiní misionáři, a jít tam, kde není nikdo. Myslím, že tam je naše přítomnost důležitější.

Comboniáni, kteří měli počátku působit jen v Africe, jsou mežitím zastoupení i v Latinské Americe a v Asii.

Joseph Mumbere Musanga, combonián, při slavení mše svaté v jedné z farností v Kisangani v Kongu

V Latinské Americe byl jeden z našich zastřelen: Ezechiel Ramin. Byli bychom rádi, kdyby Církev uznala jeho mučednictví. I když comboniáni v Latinské Americe nás v tom nepodporují, pro všechny, kteří ho znali, byl tak jako tak již světec. Ale já myslím, že P. Ezechiel je poklad pro celou Církev, a proto chceme casu urychlit.

Byl jste často v Latinské Americe...

Ano, kontinent plný života, národy plné života, pokládají pravidla za překážku. Misionáři se tak musí přizpůsobit, aniž by něco vnucovali, musí více vydávat svědectví, i zdůrazňováním pravidel. Když čteme dokumenty z Aparecidy, kam přišel Benedikt XVI. na návštěvu, vidíme, že slova „zůstat“ a „provázet“ prostupují celý dokument od první do poslední stránky. Jistě, naše působení u těchto lidí nebylo bez chyb a hříchů, ale nikdo nás nemůže obvinít, že jsme lidi zde nedoprovázeli tak, jak nám to Pán ukládá. V Latinské Americe nyní, když máme za sebou období teologie osvobození, musíme se zasazovat o kázeň v teologii a v liturgii. Pravděpodobně je i nové naléhání na tuto kázeň nezbytné, ale musíme se vystříhat toho, abychom nevytvářeli církev, která stojí daleko od lidí.

Mají comboniáni jako jiné řády také problémy s povoláními?

Je nás nyní 1745 rozdělených do 29 národů Afriky, Latinské Ameriky a Asie. Jistě, ne všichni jsou „v nasazení“. Počet povolání se zmenšil. To souhlasí. Před několika roky dávala jedna studie řádu vyhlídky na 70 let existence. Přirozeně, můžeme skončit i zítra, ale také můžeme působit mnohem déle. Všechno závisí od Božích plánů. Čísla mě nezajímají. Když strom uschne, může se s ním alespoň zatopit. Bůh ničím neplýtvá. Co mě zajímá, jsou plnokrevní misionáři, kteří jsou ochotni dát Bohu a chudým svůj život. A ještě mě-

ně mám zájem naplnit naše řady falešnými povoláními. To už se stalo, a nejen u nás, že někteří měli zájem o nějakou bizarní cestu a opustili svou vlast... Prosil jsem o to, aby se na kandidáty kladla přísnější měřítka.

Jaké závěry jste ze svých cest vyvodil?

Musím říct, že naši misionáři jsou vlastně lepší, než jsem očekával. Smutné byly pro mě návštěvy v severní Ugandě, kde se vytvořila tragická situace. Obyvatelstvo je viditelně vyčerpané dlouhou válkou mezi povstalci a vládními jednotkami. Naši misionáři v této válce mnoho vytrpěli. Jsou vyčerpaní – podobně jako obyvatelstvo. Válka propukala hlavně v noci a sestávala se z překvapujících útoků.

Pak je to ještě Súdán. Hotoový sud prachu. Sever a jih podepsaly smlouvu a už se ukázali chytráci, kteří chtějí na nové výstavbě profitovat. Situace rozhodně není uvolněná. Bojím se, že dříve či později konflikt znovu propukne. Co mi z těch cest zůstalo, je něco jiného. Nevím přesně, jak to říct. Když jsem za-

čínal, měl jsem jasné představy. Když však člověk vidí tolik bolesti a utrpení, ptá se: Proč to Bůh všechno dopouští? Proč vždy vítězí bezpráví? Zkrátka, existuje „Boží mlčení“, a to děsí...

Nezní to jako určitá skepse?

Ne, ale realita nás staví před určité otázky. ... A někdy nám dává také odpovědi. Často nečekané. Dostal jsem jednu odpověď skutečně pozoruhodnou zkušeností. Když jsem vyučoval v Nairobi, měl jsem tam jednoho studenta z Ugandy, jistého Francise Bakanibona, kterého jsem odrazoval od studia. Nezdál se mi vhodný pro naši práci. Když se vrátil do své farnosti, stal se tam přímo vztažným bodem pro mladé. Jeho působení ve farnosti se stalo některým trnem v oku. Brzy přišli vládní vojáci, obklíčili kostel a čekali na něho. Když vyšel, napadli ho a před očima všech ho ztýrali a ubili. A já jsem si myslel, že se nehodí pro seminář. Týden nato bylo ve farnosti ohlášeno 30 křtů. Farář se ptal prvních rodičů: „Jaké jméno chcete dát vašemu dítěti?“ Odpovědě-

li: „Francis.“ Pak přišel na řadu druhý pár a také jejich odpověď zněla: „Francis.“ Všichni chtěli své dítě nazvat Francis. Tyto věci nám ukazují, že Boží odpověď je jiná, než jak si ji představujeme. A často přichází od obyvatel, kterým jsme přinesli Pána. My jsme jim ho přinesli, ale oni nám ho nyní ukazují přesvědčujícím a strhujícím způsobem.

Takových příhod je v historii Vašeho institutu jistě více.

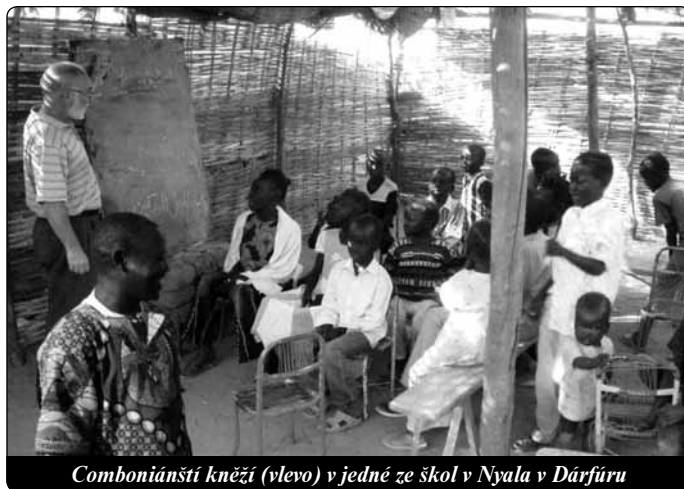
Jistě. Jeden náš misionář mi vyprávěl následující příběh: Jednou ho v misi, kde působil sám, napadli dětští vojáci. Hrozili mu zabitím. Ale on se nedal zastrašit, nýbrž neohroženě zvolal: „Vy mě nemůžete zabít. Obyčejně vašich lidí tvrdí, že vás i vaše rodiče bude na věky pronásledovat duše starého člověka, kterého zabijete.“ Podívali se na něho zděšeně a řekli: „Tak nám dovol aspoň něco ukrást – co jinak máme říct našim velitelům? Budou strašně zruřit!“ Nechal je vstoupit dovnitř a čekal venku. Když vyšli ven, ukázal jim, kde má ukrytou láhev whisky. „S tím budou velitelé jistě spokojeni... Co by také dělali se čtyřmi svícny?“

Máme tam také misionáře v disktriktu Lyra. Sedmkrát byli přepadeni, a nechtějí odejít... To jsou jen některá svědectví. Mohli bychom vyprávět i o starých a nemocných...

Například?

Ve výročí vzniku comboniánských misí jsem byl v jednom přijímacím středisku. Žijí zde lidé, kteří po letech práce v misiích se vrátili poněkud potlučení, šetrně řečeno. Jeden trpí progresivní paralýzou. Vše mu rozumí, ale nemůže se hýbat. Přesto na jeho rtech je stále úsměv. I to je forma mučednictví. Plíživého. Pak jsou zde spolubratři, kteří si nepamatují na nic dobrého, co vykonali. Ale co na tom? Pán si na to vzpomene lépe než oni!...

*Z 30giorni 10/2007
přeložil-lš*

Comboniánští kněží (vlevo) v jedné ze škol v Nyala v Dárfúru

„Naplněn Duchem Svatým – naplněn Boží láskou“

Není to ještě tak dávno, co jsme slavili Letnice – slavnost Ducha Svatého. Ten den mnoho mladých lidí přijalo svátost biřmování.

Zamysleme se nad letničním působením a dílem Ducha Svatého. Všichni biřmovaní jsou totiž povoláni, aby tuto svátost trvale žili jako „život Ducha Svatého“, aby si Ducha Svatého a jeho dary stále vyprošovali a také využívali tuto Boží nabídku milosti.

V čem však vlastně spočívá letniční událost? Ve Skutcích apoštolů nacházíme především dvě znamení:

Znamení pro sluch

Ozval se hukot jako silného větru. Obraz větru se v Bibli používá, aby se lidem zjevilo tajemné působení Božího Ducha. Jak v hebrejské, tak v řecké řeči existuje pro ducha a vítr stejný výraz: ruach (hebr.) a pneuma (řecky). Ježíš sám přirovnal Ducha k větru, který vane, kam chce, a jehož hukot slyšíme, ale nevíme, odkud přichází a kam jde (srov. Jan 3,8).

Vítr nebo pohybující se vzduch projevuje se v přírodě ve dvou formách – jako vnější vítr – je to současně velký dech přírody, a pak je to pohyb vzduchu v nitru člověka: jeho dech. Obě formy slouží k tomu, aby zjevily něco z tajemné skutečnosti božského Ducha: bouřlivý vítr, který duje v přírodě, zobrazuje svobodu a sílu Božího Ducha (bouří oceány a láme libanonské ced-

ry) a dech jako dech života zjevuje jeho něžnost a intimitu. (Nic nám není tak niterně vlastnějšího jako náš dech.) O Letnicích byly dary Ducha Svatého doprovázeny bouřlivým větrem. O velikonočním večeru ve večeradle měl Duch podobu dechu: *Dechl na ně a řekl: Přijměte Ducha Svatého!* (Jan 20,22).

Znamení pro zrak

A zjevil se jim jako ohnivý jazyky. I to je mnohomluvné a snadno pochopitelné znamení. Ježíše označil Jan Křtitel jako toho, kdo bude křtít *Duchem Svatým a ohněm* (srov. Mt 3,11). Oheň má v Bibli mnoho významů, pozitivních i negativních: vydává světlo (jako v případě ohnivého sloupu v Exodu), hřeje a zapaluje; spaluje nepřátele a je věčným trápením v pekle... Voda čistí zevně, oheň očišťuje uvnitř. *Zkoušej mě, Pane, a protřib moje ledví a srdce* (Ž 26,2). Vzácné kovy se čistí ohněm v tavicím kelímku, podobně je tomu s vírou v duchovním smyslu (srov. 1 Petr 1,7).

Od znamení ke skutečnosti

Po této svého druhu „katechezi symbolů“ se uskutečňuje zaslíbená událost. Po znameních přichází skutečnost. *Všichni byli naplněni Duchem Svatým.* Těmito stručnými slovy je popsán jeden z pěti sloupů, které nesou velkou klenbu dějin spásy: stvoření, vtělení, zmrtvýchvstání, Letnice a slavný příchod.

Všechno naše úsilí se musí koncentrovat na to, abychom pronikli ke smyslu těchto slov. Proto vyjděme z otázky: Kdo anebo co je Duch Svatý? Podle klasické teologie, zvláště na Západě, je Duch Svatý Lásky, kterou Otec miluje Syna a Syn Otce, tedy „zosobněná“ Lásky. Když tedy stojí napsáno, že všichni byli naplněni Duchem Svatým, znamená to, že **byli naplněni Boží láskou**. Bylo to, jako by se v tom okamžiku otevřela nebeská stávilka a na apoštoly se vylil vnitřní Boží život, oceán pokoje a blaženosti. Tuto představu vyvolává v řečtině výraz „být pokřtěn“ v Duchu Svatém.

Naplnění Boží láskou

Svatý Pavel potvrzuje tuto interpretaci, když píše: *Boží láska je vlita do našeho srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán* (Řím 5,5). Tato slova nečiní nic jiného, než že popisují letniční událost, která se dále uskutečňuje ve křtu a v biřmování.

Tato Boží láska má svůj objektivní aspekt, který nazýváme milost nebo vlitá láska, ale má v sobě také subjektivní prvek, existenciální působení. Nejednalo se totiž o něco ryze objektivního, ontologického, čeho by si apoštolové nebyli vědomi. Dar „nového srdce“ se neuskutečnil „pod narkózou“. Naopak, apoštolové učinili v tom okamžiku vrcholnou zkušenost: **zkušenost, že Bůh je miluje**. To poznáváme na náhlé změně, která se s nimi stala: ani stopy po strachu, úzkosti a ostýchavosti!

Dokud se člověk nachází pod vládou zákona a hříchu, jeví se mu Bůh nutně jako protihráč a překážka. Mezi ním a Bohem existuje podprahové nepřátelství. Člověk „požaduje“, chce mít určité věci, a Bůh je ten, kdo mu svými příkazy uzavírá cestu a staví se proti jeho přáním svým konečným: ty musíš, ty nesmíš. Pavel říká: *Smýšlení těla je*

Bohu nepřátelské, nepodřizuje se Božímu zákonu (Řím 7,8). „Starý člověk“ se vzpouzí proti svému Stvořiteli, a kdyby to bylo v jeho moci, byl by raději, kdyby neexistoval.

Milovat a být milován

Když do srdce vstoupí Duch Svatý, uskuteční se zde hluboká proměna. Duch otevírá člověku nový pohled na Boha, takže poznává jeho blahosklonnost a náklonnost, cítí se jako jeho společník a nikoliv nepřítel. Duch mu staví před oči, co byl Bůh ochoten pro něho udělat a že pro něho nešetřil ani svého vlastního Syna. Zkrátka: Vnese do lidského srdce „Boží lásku“ (Řím 5,5). Duch v něm současně probouzí jiného člověka, který miluje Boha a všechno, co mu Bůh ukládá, koná dobrovolně a s radostí. Ze srdce věřícího vystupuje první úchvatné „Abba, Tatínku!“ Otrok zemřel, narodil se syn (srov. Gal 4,6-7). Uskutečnilo se znovuzrození „shůry“ nebo z Ducha (srov. Jan 3,3-8). V tomto smyslu se Duch Svatý jeví jako korunovace stvořitelského díla, jako to, k čemu směřují celé dějiny spásy.

Na otázku: „Proč nás Bůh stvořil?“ odpovídal starý katechismus: *Abychom ho v tomto životě poznávali, milovali ho, sloužili mu a pak se s ním v jiném životě navěky radovali*. Nemám v úmyslu kritizovat tento pramen, musím však říct, že ta odpověď je neúplná. Odpovídá na otázku: k čemu – k jakému cíli nás Bůh stvořil. Nikoliv však na důležitou otázku: Proč, z jakého důvodu nás stvořil? Co ho přimělo k tomu, když byl sám v sobě tak dokonale blažený? Na tuto otázku nemůžeme odpovědět: „Abychom ho milovali“, nýbrž musíme odpovědět: „Protože nás miloval!“ *Milujeme, protože jsme byli již napřed milováni* (srov. 1 Jan 4,19).

-sks- 22/2008

METROPOLITOVÍ HROZÍ EXKOMUNIKACE

Při svěcení řeckokatolického chrámu v Rumunsku přijal pravoslavný metropolita Nicolae Corneanu z Banátu pozvání řeckokatolického biskupa v účasti na Eucharistii. Metropolita Bartolomeu z Cluje oznámil, že uvažuje o tom dát návrh, aby ho synod pravoslavné církve v červenci exkomunikoval. Metropolita Nicolae však prohlásil, že své účasti na katolické liturgii vůbec nelituje. Na otázku, zda by se nechtěl stát katolíkem, odpověděl, že je k pravoslavné církvi loajální, nicméně přijme důsledky svého jednání.

Kath-net

Eucharistický život podle příkladu svatých (8)

Děkúčinění po svatém přijímání

Doba děkúčinění po svatém přijímání je dobou reálné intimní lásky s Ježíšem. Je to láska totální vzájemné náležitosti: už ne dva, ale jeden v těle i v duši. Je to láska pronikání a splynutí. On ve mně a já v NĚm, abychom se strávili v jednotě, a to v jednotě lásky. „Jsi moje láskyplná kořist, tak jako já jsem kořistí tvé nesmírné lásky,“ říkala s něžností svatá Gemma Galgani Ježíši. „Blahoslavení, kdo jsou pozváni na Beránkovu svatební hostinu,“ říká Apokalypsa (19,9). Skutečně, v eucharistickém přijímání uskutečňuje duše opravdu nebeskou panenskou jednotu, svatební lásku s Ježíšem – Ženichem, kterému může říct něžná slova Nevěsty z Písně: „Líbej mě polibkem tvých úst“ (Pís 1,1.).

Děkúčinění po svatém přijímání je malý zážitek rajske lásky na této zemi: neboť jak budeme milovat Ježíše v ráji, ne-li tak, že budeme s ním věčně jedno? Drahý Ježíši, sladký Ježíši, jak ti máme poděkovat za každé svaté přijímání, které jsi nám dopřál! Neměla snad pravdu svatá Gemma, když řekla, že bude v ráji děkovat za Eucharistii více než za jakoukoliv jinou věc? Jaký je to zázrak lásky – vnitřně splynout s Tebou, Ježíši!

Svatý Cyril Jeruzalémský, učitel Církve, používá tři obrazy, aby objasnil splynutí lásky s Ježíšem ve svatém přijímání: „Kdo přijímá, je posvěcen, zbožštěn ve svém těle a ve své duši způsobem, jako když je voda postavena na oheň a vře... Svaté přijímání je jako kvas vložený do mouky: prokvasí celé těsto... Stejným způsobem – jako když se slijí dvě svíce a jedna se stane druhou, tak si myslím, že ten, kdo požívá Ježíšovo tě-

lo a krev, splyne s ním v takové účasti, že se nachází on v Kristu a Kristus v něm.“

Proto Gemma Galgani hovořila s úžasem o eucharistické jednotě mezi Ježíšem – vším a Gemmou – ničím, a zvolala extaticky: Jaká je, Ježíši, sladkost ve svatém přijímání! Chci žít objata Tebou, objata Tebou chci zemřít.“ A blahoslavený Contardo Ferrini napsal: „Svaté přijímání! Jak sladké objetí Stvořitele se svým tvorem! Jaké nevyřčené pozdvížení lidského ducha! Jakou věc na zemi by bylo možno přirovnat k této nejčistší nebeské radosti, těmto zážitkům nebeské slávy?“

Je třeba si uvědomit také trinitární hodnotu svatého přijímání. Jednoho dne svatá Magdaléna de Pazzi poklekla po svatém přijímání mezi novickami, líbala kříž, obrátila své oči k nebi a řekla: „Sestry, kdybychom pochopily tu dobu, kdy v nás trvají eucharistické způsoby, Ježíš je přítomen v nás a působí obdivuhodně s Otcem a Duchem Svatým, to je zde celá Nejsvětější Trojice...“ A nebyla schopna dále mluvit, protože byla uchvátena ve vznešené extázi.

Proto světci, pokud jen mohli, neomezovali dobu děkúčinění, která trvala alespoň půl hodiny. Svatá Terezie od Ježíše doporučovala svým dcerám: „Setrvejme láskyplně s Ježíšem a neztrácejme hodinu, která následuje po svatém přijímání. Je to vynikající čas pro jednání s Bohem a pro to, abychom mu předložili zájmy své duše... Víme přece, že dobrý Ježíš v nás zůstává, dokud tělesné teplo nestráví způsoby chleba; musíme se pilně starat, abychom neztratily tak krásnou příležitost jednat s ním a představit mu naše potřeby.“

Svatý František z Assisi, svatá Juliána Falconieri, svatá Kateřina, svatá Paschalina, svatá Veronika, svatý Josef Kupertinský, svatá Gemma a mnoho jiných upadali ihned po svatém přijímání do extáze lásky: čas pak měřili jen anděle!

Svatý Jan z Avily, svatý Ignác z Loyoly, svatý Alois z Gonzagy děkovali na kolenou po dobu dvou hodin. Svatá Magdaléna de Pazzi nechtěla děkúčinění nikdy přerušit a bylo třeba ji přinutit, aby se trochu posilnila. „Minuty, které následují po svatém přijímání,“ říkala světice, „jsou ty nejdrahocennější, jaké v životě máme. Jsou ty nejhodnější, abychom hovořili s Ježíšem nebo aby Bůh nám sdělil svou lásku.“

Svatá Terezie od Ježíše upadala takřka vždy ihned po svatém přijímání do extáze. Svatý Ludvík Grignon z Montfortu po mši svaté setrval alespoň půl hodiny v děkúčinění a nebylo záležitosti nebo úkolu, který byl důležitější a přiměl ho opomenout děkúčinění, protože jak říkal, „nedal bych tuto hodinu děkúčinění ani za hodinu v ráji“.

Apoštol napsal: „Oslavujte a noste Boha ve svém těle“ (1 Kor 6,20). Jak nehezke je proto chování těch, kteří ihned vycházejí z kostela, jakmile skončí mše svatá, nebo odejdou dokonce ihned po svatém přijímání! Vzpomeňme například sv. Filipa Neri, který poslal dva ministranty se zapálenými svícemi za věřícím, který vycházel z kostela ihned po svatém přijímání... Jaké dobré naučení! Když nic jiného, tak ze slušnosti, když přijmeme hosta, musíme se mu věnovat a zajímat se o něho. Což teprve, když Hostem je Ježíš, musíme si být dobře vědomi, že jeho tělesná přítomnost v nás trvá alespoň čtvrt hodiny, i déle. Z toho důvodu svatý Josef Cotelengo bděl osobně nad zhotovováním hostií pro mši svatou a pověřen

sestře výslovně nařídil: „Hostie pro mě dělejte silné, protože se potřebuji zdržet s Ježíšem co nejdéle a nechci, aby se svaté způsoby rychle strávily.“

Proč svatý Alfons z Liguri plnil kalich až po okraj? Jen aby měl co nejdéle Ježíše ve svém těle.

Nejsme v opozici ke světcům, když pokládáme děkúčinění za příliš dlouhé a nemůžeme se dočkat, kdy skončí? Proto pozor! Jestliže je pravda, že „Ježíš při každém svatém přijímání stokrát oplácí přijetí, kterého se mu dostalo“ (sv. Terezie od Ježíše), pak také budeme stokrát odpovědní za naše chybějící přijetí. Jeden spolubratr P. Pia z Pietrelciny vyprávěl, že jednoho dne se šel zpovídat k svatému mnichovi a vyznával se, že opomněl děkúčinění po mši svaté kvůli nějaké službě. P. Pio, který byl blahoslunný k jiným opomenutím, řekl pevným hlasem: „Snažme se, aby »nemohu« neznamenalo, že nechci. Děkúčinění musíš provést vždy; když ne, draze to zaplatíš!“

Zamysleme se zcela vážně. Při věci tak drahocenné, jako je děkúčinění, dbejme na napomenutí Ducha Svatého: „Neztrácejme ani nejmenší část tak velikého dobra“ (Sir 14,14).

Obzvláště krásné je děkúčinění vykonané spolu s Pannou Marií po jejím Zvěstování. Ihned po svatém přijímání i my neseme ve svém těle a ve své duši Ježíše – podobně jako ona po Zvěstování. Nemůžeme se mu klanět a milovat ho lépe, než když se spojíme s božskou Maminkou a osvojíme si její pocity lásky a klanění, které živila k Ježíši uzavřenému v jejím neposkvrněném lůně. Z toho důvodu bude užitečné pomodlit se radostná růžencová tajemství. Zkusme to! Nemůžeme než získat, když budeme spojeni s Marií a budeme milovat Ježíše jejím srdcem v ráji.

(Pokračování)

Překlad -lš-

SVATÝ MAXIM VYZNAVAČ - dokončení ze str. 2

svobodný. Aby uskutečnil svou svobodu, musí člověk říct Bohu „ne“. Jen tak si bytost myslí, že je konečně sama sebou, že dospěla k vrcholu svobody. Tuto tendenci v sobě nesla i sama Kristova lidská přirozenost, ale překonala ji, protože Ježíš viděl, že v „ne“ není vrchol lidské svobody. Největší mírou svobody je „ano“, shoda s Boží vůlí. Jen v tomto „ano“ se člověk stává skutečně sám sebou, je ve velké otevřenosti pro „ano“, ve sjednocení své vůle s onou vůlí Boží se člověk stává nesmírně otevřený, stává se „božský“. Adamovou touhou bylo být jako Bůh, být bytostí dokonale svobodnou. Ale člověk, který se uzavře sám do sebe, není božský, není úplně svobodný; stane se jím, když vyjde ze sebe, stane se svobodný ve svém „ano“. A to je drama Getseman: ne má, ale tvá vůle. Když přetvoříme lidskou vůli do božské vůle, to je způsob, jak se rodí pravý člověk, jen tak jsme vykoupeni.

Věrný i v utrpení

Krátce řečeno, toto je základní bod toho, co chtěl svatý Maxim říct, a vidíme, že tady je v sázce celé lidské bytí; že zde stojíme před základní otázkou našeho života. Svatý Maxim měl problémy již v Africe, když hájil tuto vizi člověka a Boha. Pak byl povolán do Říma. V roce 649 se účastnil Lateránského koncilu určeného papežem Martinem I. k obraně obou vůlí v Kristu, a to proti císařskému ediktu, který pro dobro míru zakazoval diskuzi na toto téma. Papež Martin musel draze zaplatit za svou odvahu. I když byl na tom zdravotně špatně, byl uvězněn a přepraven do Konstantinopole. Byl postaven před soud a odsouzen k smrti, trest mu pak byl změněn na doživotní vyhnanství na Krymu, kde zemřel 16. září 655, po dvou dlouhých letech pokořování a trápení.

O něco později v roce 662 to byl Maxim, který rovněž oponoval císaři a nepřestal opakovat: „Je nemožné tvrdit, že Kristus má jen jednu vůli!“ (srov. PG, c. 268–269). Tak byl spolu se dvěma učedníky, oba se jmenovali Anastáz, podroben vyčerpávajícímu procesu, ačkoliv již překročil osmdesát let věku. Císařský tribunál ho odsoudil za herezi, aby mu uřezali jazyk a pravou ruku – dva orgány, kterými bojoval proti bludné nauce o jediné Kristově vůli. Nakonec svatý mnich, takto zmračen, byl poslán do vyhnanství do Kolchidy u Černého moře a zde podlehl přestálému utrpení ve věku 82 let 13. srpna téhož roku 662.

Když mluvíme o životě svatého Maxima, zdůraznili jsme jeho literární dílo, zaměřené na obranu pravověrnosti. Odvolávali jsme se především na Disputaci s Pirrem, tehdy již patriarchou v Konstantinopoli: v ní se mu podařilo uvědomit protivníka z jeho bludů. Pirro totiž s velkou úctou ukončil disputaci takto: „Žádám omluvu pro sebe i pro ty, kteří mě předcházeli: z nevědomosti jsme dospěli k těmto absurdním myšlenkám a argumentům; a modlíme se, aby se našel způsob, jak vymazat tyto absurdity a zachránit památku těch, kteří se pomýlili“ (PG 91, c. 352). Pak následovalo několik desítek důležitých děl, mezi kterými vyniká Mystagogie, jeden z příznačných spisů svatého Maxima, který shrnuje dobře strukturovanou syntézu jeho teologického myšlení.

Kosmická liturgie

Myšlení svatého Maxima není nikdy jen ryze teologické, spekulativní, zahleděné samo do sebe, protože má vždy vyústění do konkrétní reality světa a jeho spásy. V souvislosti s tím, jak musel trpět, nemohl dospět pouze k filozofickým teoretickým závěrům; musel hledat smysl ži-

vota a ptát se: kdo jsem já a co je svět? Člověku, kterého Bůh stvořil ke svému obrazu a podobnosti, svěřil také poslání sjednotit se s kosmem. A jako Kristus v sobě samém sjednotil lidskou bytost, tak sjednotil Stvořitel v člověku vesmír. Ukázal nám, jak sjednotit ve společenství s Kristem i vesmír a dospět tak reálně k vykoupenému světu. Tato silná spásná vize ukazuje na jednoho z největších teologů dvacátého století Hansa Urse von Balthasara, který když „prezentuje“ Maximovu postavu, definuje jeho myšlení extatickým výrazem „kosmická liturgie“. Středem této slavnostní „liturgie“ zůstává vždy Ježíš Kristus, jediný Spasitel světa. Účinnost tohoto jeho spásného působení, které definitivně sjednotilo kosmos, je zaručena skutečností, že ačkoliv byl ve všem Bůh, je také integrálně člověkem – včetně oné lidské „energie“ a vůle.

Kristus – jediný vztažný bod

Život a myšlení svatého Maxima mocně ozařuje nesmírná odvaha k integrálnímu svědectví Kristovy skutečnosti, a to bez jakýchkoliv omezení a kompromisů. A tak nám ukazuje, čím člověk skutečně je, jak máme žít, abychom tak odpovídali na své povolání. Máme žít spojení s Bohem, abychom tak byli spojení se sebou a s kosmem a dávali tak kosmu a lidství správnou formu. Univerzální Kristovo „ano“ nám ukazuje jasně, jak dát správné umístění všem ostatním hodnotám. Myslíme na hodnoty, které dnes oprávněně bráníme, jako tolerance, svoboda, dialog. Ale tolerance, která už nedokáže rozlišovat mezi dobrem a zlem, by se stala chaotická a sebedestruktivní. Stejně tak svoboda, která by nerespektovala svobodu druhých, nemohla by najít obecnou míru našich vlastních svobod, sta-

V sobotu 28. června v římské bazilice Sv. Pavla za hradbami papež Benedikt XVI. zahájil Rok sv. Pavla slavením prvních nešpor ze slavností apoštolů Petra a Pavla. Liturgie se vedle mnoha významných hostů účastnil i ekumenický patriarcha Bartoloměj I.

la by se anarchií a zničila by autoritu. Dialog, který nemá jasno, o čem je třeba rozmlouvat, se stává prázdným tlacháním. Všechny tyto hodnoty jsou velké a základní, ale mohou zůstat pravými hodnotami pouze ve vztahu k té, která je sjednocuje a dává jim pravou autentičnost. Tímto vztažným bodem je syntéza mezi Bohem a kosmem, je jím postava Krista, ve které se učíme pravdě o nás samých, a učíme se, kam umísťovat všechny jiné hodnoty, abychom odhalili jejich autentický význam. Ježíš Kristus je vztažný bod, který dává světlo všem ostatním hodnotám. To je smysl svědectví, které k nám přichází od velkého Vyznavače. A tak nám nakonec Kristus ukazuje, že kosmos se má stát liturgií, Boží slávou a že klanění je počátkem pravé transformace, opravdové obnovy světa.

Chtěl bych proto zakončit zásadním úryvkem z děl svatého Maxima: „Klaníme se jedinému Synu spolu s Otcem a Duchem Svatým, jako před začátkem časů, tak i nyní a po všechny časy, i v čase po všech časech. Amen!“ (PG 91, c. 269).

Bollettino Vaticano 25. 6. 2008
Mezitaluky redakce Světla

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

Collevalenza nedaleko měst To-di a Perugia v Itálii. Bez jakéhokoliv předchozího humbuku, zcela mimo pozornost všech médií se tu sešlo přes 300 kněží a 18 biskupů, kteří většinou vážili cestu měřící tisíce kilometrů, aby se tu setkali k modlitbě a rozjímání. Byl zde zastoupen doslova celý svět se všemi svými pěti kontinenty. Nezaujatý účastník nevychází z úžasu, když slyší tyto biskupy vyjadřující nesmírnou vděčnost za to, že se zde mohli sejít a zúčastnit se týdenních duchovních cvičení. Jsou to totiž pastýři, kteří velmi dobře poznali, čemu uvěřili, kteří na vlastní zkušenosti zažili ovoce oněch docela prostých „večeřadel“, ve kterých se scházejí malíčkí a nepatrní a Bůh na ně opravdu shlíží. Našli v nich na výsost spolehlivý pastorační prostředek, jak změnit tvářnost svých diecézí. Tito biskupové sem nepřicházejí s vrchnostenskou nadřazeností, aby se tu uplatnili či prosadili, nýbrž usedají pokorně mezi ostatní účastníky, takže další překvapení, které zde nezaujatý pozorovatel zažije, je dobrovolná a pokorná kázeň všech přítomných, s jakou se podřizují všem bodům programu a scházejí se ve zdejší bazilice k liturgii hodin, třikrát denně k modlitbě růžence, k slavení Eucharistie či večerní adoraci, a mezitím se shromažďují k závažným meditacím, ve kterých i nejvyšší církevní představitelé naslouchají s velkým zaujetím také prostým, ale zaníceným slovům Dona Stefana. Během tohoto týdne ani nezbude dost času na to, aby tu vystoupili všichni, kteří mohou podávat svědectví o zázracích milostech, které si ve večeřadlech vyprosili. To, o čem se zde především mluví, není však ona vnější činnost, to rozhodující se odehrává v srdci jednoho každého. Všichni se upevňují v přesvědčení, že to nejsme my, kdo rozhodují o boji proti Zlému, ale že je to skutečně dílo, které si buduje Matka Boží,

přičemž naše role spočívá v tom, abychom se stali povolnými, pokornými, čistými a obětavými nástroji v jejích rukách. Je to tedy především aktivita hlubokého duchovního života. Proto také středem těchto exercicií je smíření s Bohem a naprosté a bezvýhradné sebeodevzdání Bohu rukama Neposkvrněné Panny Marie. Součástí tohoto sebeodevzdání Neposkvrněnému Srdci Panny Marie je slib upřímného úsilí o opravdové vnitřní obrácení, odklon od náklonnosti k sobě i ke světu a hříchu, slib věrnosti Svatému otci a všem biskupům s ním spojeným a šíření úcty k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Proti Zlému se nedá bojovat tak, že před ním zavíráme oči. Zlého, a všechno to, čím se pyšní a co působí, je třeba nazývat pravým jménem. Teprve z poznání a vědomí pravé podstaty zla může vzejít náš odpor k němu, naše obezřetnost a naše ochota varovat se ho i za cenu velkých obětí. Mluvit o Zlém není tedy

žádné plané strašení. Zatím si u nás posluhuje především pomluvami a hanobením. Ale ukázal svou pravou tvář také jinak a neváhal použít také násilí. Pořídil se mu např. podlým atentátem odstranit horlivého brazilského kněze P. Nazarena, ale sotva si tím nějak pomohl. Mu-

čedník Mariánského kněžského hnutí směřuje k účtě oltáře a jeho krev je semenem mnoha milostí a obrácení.

Jedno z velkých překvapení, která nás čekají na onom světě, bude spočívat v tom, až se seznámíme, kdo všechno nám v našem životě pomohl svými modlitbami a obětmi, a až poznáme ty, kterým jsme my pomohli podobně svými modlitbami a obětmi. A právě Mariina večeřadla jsou velkou celosvětovou záchrannou sítí v době velkého ohrožení.

Až vás tedy někdo bude přesvědčovat, že jste pomýlení, když spolupracujete a modlíte se s Mariánským kněžským hnutím, a bude vás přesvědčovat, abyste se přidali raději k někomu jinému, zeptejte se ho, zda si už opravdu přečetl alespoň celý úvod k oné „modré knize“, která se mu tak nelíbí. Pošlete ho, ať jde přemlouvat (v zájmu záchrany Církve, jak si myslí) ty biskupy a kardinály, kteří mají s hnutím tak dobré zkušenosti, a domluví jim, že jsou vlastně na omylu. Ať jde vysvětlit všem těm

kněžím, kteří u MKH našli v jeho spiritualitě účinnou pomoc pro své apoštolské působení, že jsou vlastně na scesti. Odpovězte mu, že tomu, kdo opravdu miluje Boha a Matku Boží, nemůže nikdo v této jeho opravdové lásce překážet ani konkurovat. Pokud má pocit, že mu někdo

překáží, pak se nepohybuje v oblasti opravdové lásky, ale osobní prestiže.

Když Matka Boží vnukla Donu Gobbimu v roce 1972, aby ji jako její maličký začal shromažďovat kněze, jistě věděla, co připravuje. Vnukla mu to v duchu svých záměrů přispět co nejúčinněji k záchraně světa a lidských duší „podle svého plánu spásy“, jak se říká v zásvětné modlitbě. Jsou lidé, kterým takový termín vadí. Je to tak těžké pochopit, že ústřední Boží strategický plán spásy má také své taktické složky? Ilustruje nám to známá situace v Káně. Byl to jistě plán Božího Syna, jak zjevit na svatbě učedníkům svou božskou moc, ale součástí tohoto plánu byl i Mariin plán, podle kterého ona sama zaangažovala svého Syna do záležitosti ohrožených snoubenců a instruovala služebníky, jak mohou nejlépe přispět k uskutečnění Pánova plánu. Žádné Mariino plánování a konání nemůže kolidovat s plány Syna ani Otce. Kdyby takové Mariiny „plány spásy“ nějak poškozovaly Boží plán spásy, musela by vrátit všechny své vznešené tituly, protože by stála ve službách Božího Odpůrce. Ostatně, jak tomu doopravdy s „Božím plánem spásy“ je, poznáme až na věčnosti. Zatím si vše jen přibližujeme podle své ubohé lidské zkušenosti.

Situace je dnes vážnější, než si umíme představit. Není čas na dohadování, ale na modlitbu a pokání. Jak by to asi dopadlo, kdyby se při požáru záchranné sbory začaly dohadovat, kdo je vznešenější, zaslužitější a důležitější, komu musí všichni ostatní ustoupit, protože se cítí kompetentnější v zájmu záchrany vystupovat jako první a něco podniknout podle svého? „Když jeden praví ‚Já jsem Pavlův‘ a druhý ‚Já Apollův‘, nemyšlíte příliš lidsky a není to revnivost a svár? Jen Bůh dává vzrůst, proto buďme Boží pole, Boží stavba. Hospodin zná myšlenky moudrých. Jsou věru marné.“

Neděle 13. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Z pokladů duše 8.08 Evangelium (P) 8.15 Ecce homo: Milan Dzuriak 8.20 Rexik (14. díl) 8.30 Muzejní noc (P) 8.45 Harfa Noemova (5. díl) 9.10 Krásy Čech a Moravy - Trója 9.40 Michaela 9.50 Loď Boží 10.10 Pro vita mundi (90) - Doc. ThDr. MUDr. Max Kašparů, Ph.D. (2. část) 11.00 Mše svatá z Katolické charismatické konference v Brně (L) 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.25 Pro vita mundi (59) - Jan Mařík 13.05 Na koberečku (48) 13.20 Světlo ve stínu 13.50 Křížovanky (2) - Táňa Fischerová 14.15 Koncert ze skla 14.50 Po stopách apoštola Pavla (1/7) 15.20 O starých Starých Hamrech 16.15 Pro zdraví 16.25 Homilie Mons. Josefa Kajneka z pouti Radia Proglas a TV NOE 16.45 Perla Jeseníků Lázně Karlova Studánka 17.45 Muzejní noc 18.00 Zloděj z Bagdádu 19.10 Hlubinami vesmíru 19.50 Zpravodajské Noeviny 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (489) (P) 20.35 Černá Madona (P) 21.35 Kde Bůh roní slzy 22.00 Kulatý stůl na téma: Hospicové hnutí 23.30 První čtení 23.55 Evangelium 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pondělí 14. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Bolek a Lolek (1, 2) 8.25 Homilie Mons. Josefa Kajneka z pouti Radia Proglas a TV NOE 8.45 Cesty za poznáním: Etosha 9.35 Cesty za poznáním: Hongkong 10.00 Světlo ve stínu 10.30 O starých Starých Hamrech 11.15 Octava dies (489) 11.45 Rexik (14. díl) 11.55 Z pokladů duše (P) 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro vita mundi (60) - kardinál Miloslav Vlk 12.40 Zpravodajské Noeviny 12.50 Čteme z křesťanských periodik 13.00 Worship - chvály v kostele sv. Václava v Ostravě 14.15 Muzejní noc 14.30 Kulatý stůl na téma: Od Klokot k Sydney 16.00 Bolek a Lolek 16.20 Harfa Noemova (5. díl) 16.40 Libanonský odkaz 17.00 Rozkvět víry 17.30 Křížovanky (2) - Táňa Fischerová 18.00 Ecce homo: Milan Dzuriak 18.05 O radosti 18.35 Rexik (15. díl) (P) 18.45 Po stopách apoštola Pavla (1/7) 19.15 Michaela 19.25 Pro zdraví 19.35 Cesty za poznáním: Hongkong 20.00 Z pokladů duše 20.05 Krásy Čech a Moravy - Pražský hrad (P) 20.35 Na koberečku (16) 20.50 Muzejní noc 21.05 Noční univerzita 22.05 Rozkvět víry 22.35 Octava dies (489) 23.05 Černá Madona 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Úterý 15. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Bolek a Lolek (3, 4) 8.30 Krásy Čech a Moravy - Pražský hrad 9.00 Pro vita mundi (90) - Doc. ThDr. MUDr. Max Kašparů, Ph.D. 9.40 Cesty za poznáním: Pisa, Trinidad, Kateřinin palác 10.10 Kulatý stůl na téma: Setkání mládeže na Velehradě 11.40 Rexik (15. díl) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední

modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Czech Virtuosi - Petr Pomkla (flétna) 13.15 Perla Jeseníků Lázně Karlova Studánka 14.20 Cesty za poznáním: Etosha 15.10 Octava dies (489) 15.40 Exit 316 (43. díl): Milost 16.00 Bolek a Lolek (3, 4) 16.20 Loď Boží 16.45 Na koberečku (16) 17.00 Krásy Čech a Moravy - Karlovy Vary, Mariánské Lázně, Františkovy Lázně 17.30 Zpravodajské Noeviny 17.40 Cesty za poznáním: Pisa, Trinidad, Kateřinin palác 18.10 Dětská televize (6/2008) 18.35 Bablandia (P) 18.45 Muzejní noc 19.00 Cesty za poznáním: Acadia 19.45 Libanonský odkaz 20.00 Z pokladů duše 20.05 Misijní magazín (16) 21.10 Tygři oceánů (14/15) (P) 21.40 Po stopách apoštola Pavla (2/7) (P) 22.10 Krásy Čech a Moravy - Pražský hrad 22.40 Octava dies (489) 23.10 O radosti 23.35 Pro vita mundi (60) - kardinál Miloslav Vlk 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Středa 16. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Bolek a Lolek (5, 6) 8.25 Na koberečku (16) 8.40 Tygři oceánů (14/15) 9.10 Pro vita mundi (60) - kardinál Miloslav Vlk 9.55 Cesty za poznáním: NP Rocky Mountain, Arusha Park, Serengeti 10.30 Otazníky na téma: Okultismus 12.00 Z pokladů duše 12.05 Pro zdraví 13.00 Záznam Celostátní přehlídky církevních škol v zájmové a umělecké činnosti, Odry 14.30 Perla Jeseníků Lázně Karlova Studánka 15.30 Cesty za poznáním: NP Rocky Mountain, Arusha Park, Serengeti 16.00 Bolek a Lolek (5, 6) 16.20 Michaela 16.30 Noční univerzita 17.30 O starých Starých Hamrech 18.15 Libanonský odkaz 18.35 O Mlsálkovi (12/18) 18.45 Modlitba se zpěvy z Taizé 19.35 Křížovanky (2) - Táňa Fischerová 20.00 Z pokladů duše 20.05 Harfa Noemova (6. díl) (P) 20.30 Z hodiny na hodinu (P) 21.10 Pro zdraví (P) 21.20 Krásy Čech a Moravy - Karlovy Vary, Mariánské Lázně, Františkovy Lázně 21.50 O královském městě Znojmo a jeho historickém vinobraní 22.25 Otazníky na téma: Okultismus 23.55 Z pokladů duše 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čtvrtek 17. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Bolek a Lolek (7, 8) 8.25 Z hodiny na hodinu 9.05 Uvítací ceremonie v sídle australské vlády (Z) 9.30 Modlitba u památníku bl. Marie McKillopové (Z) 9.50 Na koberečku (16) 10.05 Misijní magazín (16) 11.10 Krásy Čech a Moravy - Pražský hrad 11.40 Bablandia (1. díl) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Křížovanky (2) - Táňa Fischerová 12.40 Kulatý stůl na téma: Divčí časopisy (IN) 14.10 Pro vita mundi (89) - Doc. ThDr. MUDr. Max Kašparů, Ph.D. 14.55 Sedm dní na hoře Tábor 15.40 Sydney 2008 15.55 Kain jsem i já 16.00 Setkání pape-

že Benedikta XVI. s domorodými obyvateli Austrálie (Z) 16.30 Přivítání papeže Benedikta XVI. mladými lidmi (Z) 17.55 Cestou čtvrtého krále 18.35 Bablandia (2. díl) 18.50 Ecce homo: Doc. PaedDr. Jarmila Šicková - Fabrici, Ph.D. 19.00 Zpravodajství ze setkání mládeže Aktiv8 na Velehradě (P) 19.15 Cesty za poznáním: Hongkong 19.50 Zpravodajské Noeviny 19.55 Z pokladů duše 20.00 Pro vita mundi (91) - Stanislav Juránek (P) 20.40 Octava dies (489) 21.15 Zpravodajství ze setkání mládeže Aktiv8 na Velehradě 21.30 Modlitba účastníků setkání mládeže na Velehradě (L) 22.00 Australské ozvěny: Uvítací ceremonie v sídle australské vlády 22.25 Australské ozvěny: Modlitba u památníku bl. Marie McKillopové 23.40 Tygři oceánů (14/15) 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pátek 18. 7. 2008: 7.45 Programová nabídka TV NOE 7.50 Bolek a Lolek (7, 8) 8.10 Sedm dní na hoře Tábor 9.00 Ekumenické setkání (Z) 9.45 Zpravodajství ze setkání mládeže Aktiv8 na Velehradě 10.00 Setkání Benedikta XVI. se zástupci nekřesťanských náboženství (Z) 10.45 Cesty za poznáním: Pisa, Trinidad, Kateřinin palác 11.30 Mše svatá ze setkání mládeže na Velehradě (L) 13.10 Rozkvět víry 13.40 Hlubinami vesmíru s prof. Z. Stuchlíkem a dr. J. Kovářem (2. díl) 14.20 Krásy Čech a Moravy - Pražský hrad 15.00 Křížová cesta (Austrálie) (Z) 18.35 Bablandia (3. díl) 18.45 Sydney 2008 19.00 Zpravodajství ze setkání mládeže Aktiv8 na Velehradě (P) 19.15 Pro zdraví 19.30 Benefiční koncert pro Ukrajinu (L) 22.00 Australské ozvěny: Ekumenické setkání 22.45 Zpravodajství ze setkání mládeže Aktiv8 na Velehradě 22.55 Australské ozvěny: Setkání Benedikta XVI. se zástupci nekřesťanských náboženství 23.40 Zpravodajské Noeviny 23.50 Muzejní noc 00.05 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Sobota 19. 7. 2008: 7.15 Programová nabídka TV NOE 7.20 Zpravodajství ze setkání mládeže Aktiv8 na Velehradě 7.30 Řeckokatolická liturgie (Velehrad) (L) 9.05 Bolek a Lolek (9, 10) 9.25 Zloděj z Bagdádu 10.35 Čteme z křesťanských periodik (P) 10.50 Vigilie s mladými lidmi (TELEMOST Sydney-Velehrad) (L) 13.40 Octava dies (489) 14.10 Putování Modrou planetou (1. díl): Austrálie 15.00 Mše svatá s australskými biskupy, seminaristy a řeholními novici a novicami (Z) 17.15 Křížovanky (3) - Sváťa Karásek 17.40 Krásy Čech a Moravy - Pražský hrad 18.10 Zpravodajské Noeviny 18.25 O Mlsálkovi (12/18) 18.45 Setkání papeže Benedikta XVI. s chovanci dětského domova (Z) 19.50 Zpravodajství ze setkání mládeže Aktiv8 na Velehradě (P) 20.00 Vigilie (Velehrad) (L) 22.40 Harfa Noemova (6. díl) 23.00 První čtení (P) 23.25 Zpravodajství ze setkání mládeže Aktiv8 na Velehradě 23.35 Z hodiny na hodinu 00.15 Misijní magazín (16) 1.20 Po stopách apoštola Pavla (2/7) 1.50 Mše svatá u příležitosti XXIII. Světového dne mládeže (L).

Liturgická čtení

Neděle 13. 7. – 15. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 55,10–11
 Ž 65(64),10abcd.10e–11.12–13.14
 Odp.: Lk 8,8 (*Semeno padlo na dobrou půdu a přineslo užitek.*)
 2. čt.: Řim 8,18–23
 Ev.: Mt 13,1–23
Slovo na den: Užitek.

Pondělí 14. 7. – nez. pam. bl. Hroznaty nebo sv. Kamila de Lellis (v plzeňské diecézi: svátek bl. Hroznaty)

1. čt.: Iz 1,10–17
 Ž 50(49),8–9.16bc–17.21+23
 Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)
 Ev.: Mt 10,34–11,1
Slovo na den: Kdo nalezne svůj život, ztratí ho.

Úterý 15. 7. – památka sv. Bonaventury

1. čt.: Iz 7,1–9
 Ž 48(47),2–3a.3b–4.5–6.7–8
 Odp.: srov. 9d (*Bůh dává věčné trvání svému městu.*)
 Ev.: Mt 11,20–24
Slovo na den: Budeš snad vyvýšeno až do nebe?

Středa 16. 7. – nez. pam. P. Marie Karmelské (v ostravsko-opavské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Iz 10,5–7.13–16
 Ž 94(93),5–6.7–8.9–10.14–15
 Odp.: 14a (*Hospodin nezavrhne svůj národ.*)
 Ev.: Mt 11,25–27
Slovo na den: Odhalil jsi je malíčným.

Čtvrtek 17. 7. – nez. pam. bl. Česlava a sv. Hyacinta

1. čt.: Iz 26,7–9.12.16–19
 Ž 102(101),13–14ab+15.16–18.19–21
 Odp.: 20b (*Hospodin popatřil z nebe na zem.*)
 Ev.: Mt 11,28–30
Slovo na den: Odpočinek.

Pátek 18. 7. – ferie

1. čt.: Iz 38,1–6.21–22.7–8
 Iz 38,10.11.12abcd.16
 Odp.: srov. 17b (*Ty, Hospodine, jsi zachránil mou duši, aby nezahynula.*)
 Ev.: Mt 12,1–8
Slovo na den: Měli hlad.

Sobota 19. 7. – nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Mich 2,1–5
 Ž 10(9B),1–2.3–4ab.7–8ab.14
 Odp.: 12b (*Nezapomínej na chudáky, Hospodine!*)
 Ev.: Mt 12,14–21
Slovo na den: Nalomenou třtinu nedolomí.

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory nabízí:

16.–23. 8. 2008 – Pobyt pro prarodiče s vnoučaty a třígenerační pobyt (pro prarodiče, rodiče a vnoučata) – Marianum, Janské Lázně – III. turnus.

1.–8. 9. 2008 – Rekreační pobyt v klášteře Školských sester sv. Františka v Hoješíně (klasický pobyt).

1.–12. 9. 2008 – Rekreační pobyt v klášteře Školských sester sv. Františka v Hoješíně (prodloužený 12denní pobyt).

13. 9. 2008 – Pouť do Neratova, DCS organizuje dopravu (autobus) z Hradce Králové.

Informace a přihlášky: Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké náměstí 35, 500 01 Hradec Králové, tel.: 495 063 661, mobil: 737 215 328 nebo 739 925 941.

Prázdninové kurzy: Pro dívky ve věku 12–18 let, které chtějí zdokonalit svoji osobnost a zkrášlit svůj vzhled, jsou připraveny týdenní prázdninové kurzy **BÝT SAMA SEBOU.** Přihlášky a další informace na adrese: Centrum naděje a pomoci o.s., Vodní 13, 602 00 Brno, tel. 543 331 472 nebo 543 254 891, internet: www.cenap.cz.

Duchovní správa poutního kostela sv. Jakuba Většího a sv. Anny **ve Staré Vodě** oznamuje, že **poutní mše svatá** ze svátku sv. Anny se bude konat **v sobotu 26. 7. 2008 v 10 hodin a v neděli 27. 7. 2008 v 15 hodin.**

Galerie Oliva, Jilská 7, Praha 1 – Staré Město Vás srdečně zve na **výstavu obrazů – kvašů Ladislava Schovance (Paříž).** Vernisáž **17. 7. 2008 v 18 hodin** – zazní hudba Mistra Zdeňka Pololánika, sólisté Petr Šprta (10 let), Jan Šprta (17 let), zpívá Milada Šprtová. Výstavu zahájí PhDr. Jiří Stehlík. Herec ND v Brně Mgr. Jiří Brož recituje výběr z poezie Běly Schovancové. Výstava potrvá do **3. 9. 2008.** Otevřeno Po–Pá 10–18 hodin.

Římskokatolická farnost Římov slaví v neděli 20. července 2008 MARIÁNSKÉ MODLENÍ v ambitech římovské Lorety a zve na tuto zpívanou **POUŤ RODIN**, konanou věrně v duchu 300leté jezuitské tradice, všechny, kterým leží na srdci obroda rodiny do podoby Rodiny Nazaretské. **Program:** 8.30 hodin – mše sv. v kostele Svatého Ducha • 9.15–12.00 hodin – mariánské modlení v ambitech Domku svatě Rodiny Nazaretské, který je svatyní rodiny, v níž Loretánskou Pannu zývají zbožní věřící jako patronku svých rodin a domovů. **Bližší informace** na tel. 387 987 244, mobil 723 064 946.

Matice svatokopecká pořádá **v neděli 27. července 2008 v 16.15 hodin** v kapli **Jména Panny Marie** v ambitu svatokopecské baziliky (Svatý Kopeček u Olomouce) **recitační pořad „O sv. Františkovi“.** Účinkuje Kamil Koula, člen DOS, za hudebního doprovodu Richarda Mlynáře z Moravské filharmonie.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

12. – 19. ČERVENCE 2008

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 13. 7.		PO 14. 7.		ÚT 15. 7.		ST 16. 7.		ČT 17. 7.		PÁ 18. 7.		SO 19. 7.	
Antifona	1028	1148	1044	1164	1734	1953	1075	1197	1091	1214	1106	1230	1666	1883
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	785	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1734	1953	1076	1197	1091	1214	1107	1231	1666	1883
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1735	1954	1079	1201	1095	1218	1111	1235	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	704	794	1429	1605	1735	1954	1431	1607	1432	1609	1111	1235	1669	1886
Prosby	1033	1153	1049	1169	1724	1943	1080	1202	1095	1219	1111	1236	1655	1886
Závěrečná modlitba	704	795	1429	1605	1430	1607	1431	1607	1432	1609	1112	1236	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	704	795	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1736	1955	1085	1208	1101	1225	1117	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1737	1956	1089	1212	1105	1229	1120	1261
Ant. ke kant. P. M.	704	794	705	795	1429	1605	1737	1956	1431	1608	1432	1609	1121	1246
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1731	1950	1090	1212	1105	1229	1121	1246
Záv. modlitba	704	795	704	795	1429	1605	1430	1607	1431	1607	1432	1609	1122	1247
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

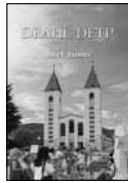
Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2008 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin: 26. 7. • 9. 8.

NOVINKA

DRAHÉ DĚTI!

Josef Janšta

Podivuhodný příběh ze života o tom, co se děje v jednom malém městečku v Evropě a co tam prožil sám autor. Je napsaný pro větší děti, ale i pro dospělé, protože svět dětí a dospělých se prolíná. Na tom místě mohou najít pomoc děti, které ztěžka usínají, protože nevědí kvůli nesvárům, kde budou usínat zítra. Na tom místě dochází k obrácením a uzdravením. Přesto je mnozí mijejí, protože o něm nevědí anebo nevěří, že se zde mohou dít tak velké věci. Bůh jistě působí vždy a všude, ale jsou místa zvláštním způsobem pozeňnaná, zvláště když odtud stále znovu zaznívá: „Drahé děti!“ Kdo zná, ví... Kdo nezná – pro toho bude lépe, když se s tímto místem seznámí při četbě této knížky.

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Brož., A5, 104 stran + 14 stran barevné obrazové přílohy, 129 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

PAVEL, APOŠTOL JEŽÍŠE KRISTA

Brožurka provázená barevnými fotografiemi chce jednoduše a stručně přiblížit život apoštola Pavla a některé z hlavních témat jeho listů, aby v očích současných křesťanů nezůstával pouze vzdá-

leným a neznámým autorem některých novozákonních spisů, ale aby se stále více stával společníkem dnešního člověka na jeho cestě za Kristem.

Paulinky • Křídový papír, brož., A7, 32 stran, 35 Kč

LITANIE KE SV. PAVLU

Obrázek (kartička) sv. Pavla s texty litaní na zadní straně.

Paulinky • 70 x 150 mm, 3 Kč

TAJEMSTVÍ PANSKÉ ZAHRADY

Petr Kukal • Ilustrace Markéta Laštuvková

Soubor pohádkových příběhů o devítiletém Martinovi a jeho tajemném příteli fextovi, který svou kouzelnou mocí pomáhá Martinovi a jeho kamarádům překonat jejich trápení či objevit nové možnosti a schopnosti, a rovněž dospělým přispěje k citlivějšímu přístupu ke světu. Knižka má zřetelný etický a výchovný podtext. Tajemnost příběhů pak přispívá k její čtivosti a poutavosti.

Karmelitánské nakladatelství

Brož., 118 x 162 mm, 88 stran, 99 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + I

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.